Max Seltmann

Čudoviti prizori iz Jezusovega življenja
Binkošti

14. zvezek
Prevod Mila Mrežar

Kazalo vsebine:
1. Ocena križa na nekem drugem svetu
2. Veliki preobrat po Jezusovem vnebohodu
3. Pričevanje Jezusovega prijatelja pred templarji
4. Opomin o ljubezni
5. Kdo in kaj je Jezus
6. Praznik žetve v Betaniji
7. Kdo je Sveti Duh
8. Binkošti
9. Slovo od Betanije

1. Ocena križa na nekem drugem svetu

1 Vsa vaša žalost bo spremenjena v veselje. (Jan.16.pogl.20.vr.)
2 Ta obljuba se je takoj izpolnila! Kajti po odhodu Jezusa v Njegova nebesa so se vsa srca počutila polna miru, moči in zadovoljstva.
3 Demetrij je med tem kupil hišo duhovnika Enosa in jo zdaj podaril Jezusovi materi Mariji v njeno last. Marija pa jo je takoj dala na razpolago učencem, s čimer so si pridobili trden dom v Jeruzalemu in sedaj vedeli, kje se lahko v vsakem času najdejo. Učenci so bili tega tudi veseli in ko je sonce zatonilo, so odhiteli nazaj v Jeruzalem.
4 V Betaniji so se na večer praznika Vnebovhoda zbrali še vsi prisotni gostje in Ursus je prosil, zaradi prepolnega srca, če bi smel vsem še nekaj povedati. »Prijatelji in bratje« je pričel svoj govor, » kmalu bomo tudi mi zapustili našo ljubo Betanijo in zato bi vam rad povedal še nekaj o svojih čudovitih doživljajih, ki nama jih je podaril Gospod v zadnji noči. Najprej sem verjel, da so bile to samo žive sanje, ker pa je brat Theophil doživel popolnoma isto, je morala to biti že popolna resničnost!«
5 »Jaz že vem,« je potrdil Lazar, »da sta vidva v tej noči sprejela nenavadno posvetitev in mi bomo z veseljem poslušali in doživljali istočasno z vama to redko Gospodovo milost.«
6 Ursus je pripovedoval: »Ko smo včeraj sedeli na Oljčni gori, (glej zvezek 13) naju je Gospod molče blagoslovil in nenadoma sem imel občutek, kot bi hodil po ravni razsvetljeni cesti. Pred menoj v daljavi je ležalo veliko mesto, toda desno in levo vrtovi in polja v neizmerni krasoti. Obrnil sem se, ker sem videl hoditi za seboj brata

Theophila v spremstvu nekega tujca. Spogledala sva se, si podala roki in Theophil mi je pojasnil: ¨To je najin voditelj, toda kam gremo, mi ni znano, ker sem se ravno sedaj znašel na tej cesti.¨
7 Opazoval sem najinega voditelja, ki je bil oblečen v dolg, beli plašč, ki ga je držal skupaj zlati pas, okrašen z dragocenimi kamni.
8 Prijazno resno nama je rekel: ¨Po Gospodovi volji imam naročilo, da vaju vodim na Svet vajinega prejšnjega življenja, in takoj, ko bosta stopila skozi vrata, ki vodijo v hišo vajinih staršev, bosta sprejela spomin za nazaj. Vendar tu ne gre samo za lepoto, k jo bosta doživela, temveč mnogo bolj za veličino največjega in najčudovitejšega čudeža Božje ljubezni, ki naj bi bila po vama razodeta vajinim prejšnjim očetom in praočetom! Jaz nisem samo vajin voditelj, temveč tudi vajin služabnik, ki je vedno pripravljen odgovarjati na vajina vprašanja.¨
9 Tako sem ga vprašal: ¨Povej nama, kje pravzaprav sva in kam vodi ta cesta? Vse se mi zdi tako nedojemljivo, tako čudovito!¨
10 Najin voditelj je prijazno odgovoril: ¨Mi smo sedaj na nekem svetu, za katerega zemlja nima nobenega imena, ker ga ne vidi in zato tudi ne pozna. Cesta po kateri hodimo leži pravzaprav v vama in cilj je vajina prejšnja domovina. Daleč in ločena od čudovitega življenjskega cilja vama ni prišlo v zavest, kako odtujena sta bila tej domovini, dokler ni stopil Gospod v vajino življenje!¨
10 ¨Ti govoriš, da stopava po svetu, ki je bil prej najina domovina, kdo pa nama to lahko dokaže?¨ sem vprašal, in voditelj je odgovoril: ¨Vajin lastni spomin, nenadno spoznanje: Da, to je bila moja očetova hiša! Vse te ljudi poznam! Tudi vaju bodo spoznali vsi vajini bratje, očetje in praočetje, potem pa vama bo spomin na to zemeljsko življenje postal kako sanje! – Pomislita pa, da je to največja Gospodova milost, ki vama jo Gospod s tem izkazuje, potem bosta tudi hotela rešiti to čudovito nalogo, ki čaka tukaj na vaju.¨
11 Prispeli smo do vrat nekega velikega, čudovitega mesta. Stolpaste strehe in kupole so se lesketale v najsvetlejši luči, toda sonca ni bilo videti. Preden sva potrkala, so se vrata odprla. Šla sva skozi in prehodila neki drevored z najbolj senčnatimi drevesi. Na desni in levi sva videla zbranih mnogo ljudi, neki častitljivi starec z dolgo belo brado in brki je prihajal proti nama, prijel Theophila in mene za roki in rekel dobrotljivo: ¨Dobrodošla Tšija in Tšena (Tschia in Tachena). Vajin prihod nam je bil že oznanjen po nekem nebeškem odposlancu!¨ in ko se je priklonil pred najinim voditeljem, je govoril dalje: ¨Sprejmi zahvalo za svoj trud, da si pripeljal ta dva naša brata tu sem in si izpolnil svoje naročilo.¨
12 Vriskajoče so nas vsi obkrožili in nama klicali: ¨Dobrodošli! – Dobrodošli!¨

13 Najin voditelj pa je rekel: ¨Ne potrebujemo vašega zunanjega zahvaljevanja, ker smo služabniki velikega Boga in naše veliko veselje je to, če izpolnimo Njegovo voljo! Toda poslušaj sedaj naročilo Mojega, kot tudi tvojega Gospoda: Ko bo vaše praznovanje doseglo višek, moram ta dva vaša brata odpeljati zopet nazaj na njuno zemljo! Zato prosim, da pričnete s svojim praznovanjem, ki naj za oba ostane globoko doživetje in utrdi temelj njuni zavesti, toda tudi vas naj naredi za proste in vesele otroke velikega Boga!¨
14 Na neko znamenje višjega pastirja je zadonela tedaj pesem in vsi smo šli na visoko ležeči prostor in kamor je segalo oko, so že čakali ljudje in vriskanje, ki ni hotelo prenehati, nas je obkrožilo. Na tem odprtem prostoru je stal odprti tempelj, samo visoki stebri so nosili široko streho, toda na sredini je stal majhen oltar, ki je bil dobro viden iz vseh strani, kajti okrog in okrog je vodilo navzgor deset stopnic. Cel tempelj je bil zgrajen s prozornimi zelenimi in rumenimi kamni, ki so se lesketali in iskrili kot diamanti.
15 Zopet je zadonela čudovita pesem: ¨Sreča Tebi – ti veliki, večni Bog, ki si luč, moč in modrost! Zveličanje Tebi in vsem Tvojim narodom, ki sprejemajo luč in moč od Tebe in jih skozi Svojo modrost oblikuješ v božjo službo! Zveličanje Tebi – zveličanje nam!¨
16 Med tem petjem je molil veliki pastir, po končanju pa je stopil pred oltar in spregovoril svečano: ¨Moji ljubi otroci in otroci otrok! Po volji velikega Boga sem sprejel naročilo: Obvesti svojo občino, da se zbere k častivrednemu praznovanju! Kajti vsi naj bi izvedeli o silnih dogodkih na zemlji, ki so vse neskončno stvarstvo pripeljali v globoko vznemirjenje in da zvedo o svetem čudežu Božje ljubezni, ki hoče prebivalce vseh svetov oblikovati v najsrečnejša bitja!¨
17 Vprašal sem sijočega prinašalca tega božjega sporočila: ¨V kakšni obliki naj praznujemo ta praznik?¨ in on je odgovoril: ¨Zberi vse v praznični tišini za neki praznik, kjer ne bodo pripravili nič drugega, kot samo svoja srca za oltar! Vse drugo pa vam bo oznanil Gospod in veliki Bog po vaših otrocih – Tšiju in Tšeni, ki ju je On za to službo poslal k vam iz zemlje! Ta dva sta prišla k vam v spremstvu tega Božjega odposlanca. Zato, moji otroci, odprite svoje oči in ušesa, da, odprite svoja srca, da boste sprejeli poročilo, ki nam ga je namenil sveti Bog!¨
18 Zadonela je pozavna – in vsi prisotni so se v molitvi zgrudili na tla in v resnem molčanju čakali več minut.
19 Tedaj pa je stopil najin voditelj, bil je to angel Rafael, pred oltar in na njegov migljaj so se vsi dvignili iz tal. Nato je rekel glasno: ¨Prebivalci tega sončnega sveta! Volja velikega Boga, ki je ustvaril vse svetovi, me je poslala k vam, da vam prinesem

veselje, ki vas bo naredilo srečne za vso večnost. Kakor veste, obstaja nevarnost, da vse, kar je tu lepo in čudovito oblikovanega propade, če ne boste vsi, od najmanjšega do največjega posvečali potrebno skrb, da bi ta svoj svet obdržali v tem čudovitem stanju! Vi veste, tudi skozi vaše prejšnje Gospodove poslance, da vas bo sovražnik vsega lepega in čudovitega nekoč poskušal premamiti, s tem, ko bo hotel v vas obuditi mikavnost, ki bi vas naredila za nezadovoljne in nemirne prebivalce tega lepega sveta. Pravilno delate, če zaupate tem Gospodovim poslancem in za to se vam veliki Bog zahvaljuje in vam hoče ponuditi skozi ta dva brata milostni dar. (Op. Ursus in Theophil sta bila v prejšnjem življenju brata.) Vi ste že sprejeli vest, da je Bog sam na Zemlji, ki tema vašima bratoma služi sedaj za bivanje in kraj šolanja, postal tudi človek, da bi vsem ustvarjenim bitjem ponudil neizmerno milost, da bi zdaj, po svoji lastni prosti volji in delovanju lahko postali tudi blaženi otroci tega velikega Boga. Oba vaša brata sta moji priči in bosta sedaj govorila z vami in vas nadalje poučila po svetem pritisku v njunih srcih.¨
20 Tedaj je stopil k oltarju Theophil, dvignil roko v pozdrav in rekel: ¨Bratje! – Sestre! – Očetje in matere! Najprej mi je bilo, odkar sem odsoten od tu in nisem z vami, ki ste tako blizu mojemu srcu, kot bi doživljal samo težke sanje. Toda sedaj vem, da sem še prebivalec Zemlje in smem ostati pri vas samo kratek čas. Da, vaš svet je podoben nebesom, če ga primerjam z našo mračno Zemljo. Ves vaš način življenja je neka blaženost, toda toliko sreče lahko zlahka utrudi in naredi človeka lenega.
21 Mi na naši Zemlji tudi poznamo blaženost in srečo, to pa skozi veliko prepirov in trpljenja postanemo vedno znova spodbujeni h grenkim borbam za te dobrine. Kajti sovražnik vsega Božjega je s svojo oblastjo in zvijačo usmrtil skoraj vse veselje in zadovoljstvo v srcih ljudi, s čimer se bujno razrašča nezadovoljstvo, sla po vladanju in trdosrčnost. V tej največji bridki stiski in daleč od Boga, se je Bog, vsemogočni Stvarnik vseh bitij in svetov usmilil te uboge Zemlje in njenih zapeljanih prebivalcev in sam tam postal –človek! - Človek kot mi, da bi nam zgradil rešilno pot ven iz vseh zmot nevednosti, nazaj k sijočemu notranjemu miru in blaženosti, živeti v bližini Boga! V ponižnosti in ljubezni je On živel med nami, kot vsak človek,Ta Bogo človek – imenovan Jezus – je s Svojo, v Njem dozorevajočo močjo popolnega samozatajevanja, vse v Njem nastopajoče skušnjave, ki vodijo do samoljubja, zmagovito premagal in je s tem postal Gospod nad vsemi močmi v Sebi, kot tudi v veliki naravi, ki si lahko v sebi bivajočo božjo voljo naredi za svojo lastno zapoved. Z vsem svojim učenjem o pravilni razvojni poti božjih zasnov v človeku in presegajočim delovanjem svojih zdravilnih čudežnih moči je On Sebi v mnogih srcih ustvaril trajen spomenik.

22 Njegov cilj je bil, da nas nauči čisto nove Božje ljubezni, da bi v nas obudil nesebično ljubezen do bližnjega in vsega padlega, da bi se s tem naučili Mu slediti in postati sodelavci na Njegovem velikem odrešenjskem delu.
23 Toda sovražnik Boga je tako vplival na slabotne ljudi in celo duhovnike pripeljal v zmoto, da so tega Božjega Zveličarja in Odrešenika od vseh hudobij, obsodili na najsramotnejšo smrt na križu! – In On – je brez upiranja dopustil, da se je to na Njem izvršilo! –
24 Vi me začudeno gledate zaradi teh mojih besed in se sprašujete: ¨Toda, kaj ima vse to opraviti z nami?¨ O moji ljubi, veliko! Zelo veliko! Kajti ta veliki zapeljivec se ne bo ustavil pri nas in na naši Zemlji, ne, on bo poskušal tudi vas zaplesti v svoje mreže, da bi vas oropal za vaš sveti mir v vašem notranjem svetu! Zato smo sedaj tukaj, da bi vam pokazali to rešilno pot in praznično naj bo to dejanje, ko bo pred vami razkrit ta vzvišeni simbol odrešenjske ljubezni, ki naj postane tudi vaš kažipot v notranje Božje življenje. S to smrtjo na križu man je bilo šele razodeto, kako nas Bog ljubi! Kako je vedno zaskrbljen za dobrobit vseh Svojih stvaritev in nudi dušam, ki živijo v zmoti, edino pravo sredstvo, da najdejo nazaj k Njemu, da bi njihova srca naredil resnično srečna za večno!
25 Simbol Njegovega križa ni samo najčistejša in najsvetejša ljubezen Boga do Svojih otrok, temveč istočasno tudi kažipot, skozi prostovoljna, pogosto boleča odpovedovanja od vseh zemeljsko minljivih nagnjenj in želja, da se potem čisto podredimo tej sveti volji Boga in s tem prispemo do naše visoke popolnosti.
26 Zato nam sedaj povejte, ali ste pripravljeni, da postanete sprejemne posode in nosilci tega Notranjega duha? Vendar tu odloča samo vaša najbolj prosta volja!«
27 Po kratki tišini je dal nad-pastir znamenje in rekel: »Tšena! (Theophil) Sin in brat vseh, ki se tukaj nahajajo. Tvoj govor nam je pokazal podobo vašega sveta, ki nas mora vse globoko pretresti, toda istočasno zbuditi tudi ljubezen in prijetno upanje. Toda nam se še ni potrebno ozirati po nekem rešitelju in odrešeniku, ker mi tukaj živimo v neki sončni deželi in smo sončna bitja, čeprav se je tudi že pripetilo, da je naše srečno življenje že katerega naredilo utrujenega in otopelega.
28 Mi vemo za Božjega duha, da je on ogenj, ki vse razje! Zato smo zadovoljni, če se lahko sončimo v žarkih njegove visoke luči. Kaj še potrebujemo več? Kolikor daleč se lahko spominjamo, je bilo tako in upamo, da bo tako tudi vedno ostalo! Tako sem govoril v imenu in smislu nas vseh!¨
29 Tedaj pa sem stopil jaz (Ursus) k oltarju, blagoslovil vse z znamenjem križa in rekel: ¨Moji zvesti! Kmalu bo ta milostna ura končana in midva bova morala nazaj na Zemljo. V sojem srcu pa občutim bolečino, ker vi, moji ljubljeni, še niste dojeli

pomena in duha naših besed. Zato bom poskušal vplivati na vaša srca, da se boste spomnili na veliko milost, ki naj bi vam jo mi prinesli!
30 Moji ljubljeni! To mora Gospodu in Stvarniku vseh svetov biti sigurno zelo pomembno, da vam po nas pošilja to Svoje milostno sporočilo! Jaz vem, da bodo v tem času prebivalci vseh svetov poučeni o teh svetih dogodkih na naši Zemlji, da bo vsa sovražnikova oblast iz templja ven premagana in se bodo osvobojeni ljudje sami preoblikovali za »otroke« velikega Boga. Kajti On, sveti Bog in veliki Duh, hoče biti ljubljen od vseh ljudi in biti Oče vsem bitjem! Zato razodeva nam ljudem, kot Jezus, to Svojo veliko ljubezen, ki živi v Njegovem srcu za vse Njegove stvaritve. Ljubezen za katero mi ne najdemo nobenega pravega izraza. To je ljubezen, ki ni pozorna na svoje življenje, vendar je zaskrbljena za dobrobit vseh svojih otrok! Ljubezen, ki je sama premagala smrt in je vsej smrti odvzela moč strahu! Hočete, da vam o tej ljubezni povem še več?
31 ¨Govori dalje Tšija! (Ursus)¨ je prosil nad-pastir.¨ Tvoje besede so kot puščica, ki predre v vsa srca, vendar jih ne rani. Govori dalje, kajti želimo si slišati še kaj več o tej ljubezni!¨
32 Tedaj sem rekel: ¨Pomagajte mi pripraviti en dolgi in en kratki tram, da bo znamenje te največje ljubezni samo govorilo!¨
33 Tako se je zgodilo. V kratkem času sta bila trama, žeblji in orodje pri roki in tako sem naredil križ, kot sem ga videl na Golgoti! (zvezek 13, stran 7) Dvignil sem ga visoko na oltar in ga pustil držati Thoephilu. Napeto so bile vse oči obrnjene k nama, tedaj pa sem zelo glasno rekel: ¨Moji ljubljeni! Tukaj vidite križ! Do sedaj znamenje največje sramote, če si moral umreti na njem, vendar od sedaj naprej notri v vse večnosti, vzvišeno znamenje največje žrtve ljubezni!
34 Na takšnem križu je Božja ljubezen, ki je postala človek, izdihnila svoje življenje in s tem izpolnila obljubo, ki jo je nekoč dal Stvarnik prvima človekoma Zemlje, ki sta padla kot žrtev skušnjave od sovražnika vsega življenja in se morala zaradi tega odpovedati rajskemu občevanju z Bogom!
35 S to prostovoljno darovano smrtjo za Svoje zablodele otroke je bil Duh, ki je živel v Bogu-človeku Jezusu, popolnoma razvezan in nam ljudem zdaj koristi za večno darilo, da lahko to zaupno občevanje z Bogom zopet vzpostavimo. (Op. Kot nekoč v raju.) S tem je povezan en sam pogoj: Verjeti in zaupati tej sveti Božji-ljubezni, da nam hoče pomagati iz vseh stisk in se potruditi, da bo ta ljubezen tudi v nas našla prostor, da se bo iz našega slabotnega zemeljskega človeka razvil sijoči božji otrok! Kajti, kdor si Jezusovo notranje življenje in Njegovo nesebično ljubezen prisvoji, v tistem raste in cveti vse nebeško, kot samo po sebi!

36 Poglejte sedaj ta simbol! V vseh nebesih bo postavljen, kot največji okras, na oltar Božjega čaščenja in molče oznanjal vsakomur o največjem ljubezenskem dejanju našega svetega Boga in Očeta. Od sedaj naprej lahko vsak postane Njegov otrok! Vsak čas in vsako uro nam stoji dohod do Očetovega srca odprt in mi se smemo sončiti in nasititi na Njegovi dobrotljivi Očetovski ljubezni. Če si zdaj tudi vi, moji dragi, hočete priboriti to novo življenje, pustite od sedaj naprej govoriti Njemu samo preko vaše ljubezni srca!
37 S tem je najino poslanstvo, ki vas hoče narediti za najsrečnejše Božje otroke, če lahko verjamete najinim besedam in se hočete vživeti v Njegovo ljubezen srca, tukaj končano.¨
38 Nato sem nadaljeval: ¨Tako, kot na naši Zemlji, sedaj lahko tudi tu najmanjši moli k Njemu: ¨ Naš ljubi Oče, ki prebivaš v srcih Svojih otrok! Prevzemi nas popolnoma s Svojo ljubeznijo! Da se bo Tvoje kraljestvo razširilo na vse kraje in da bo Tvoja sveta volja postala tudi čisto naša in, da ne bo nobene razlike več med tvojimi nebesi in našo zemljo! Daj nam naš vsakdanji kruh, da se bomo vsak čas učili deliti ga z drugimi! Odpusti nam naše krivde (dolgove), kot tudi mi radi odpuščamo vsem tistim, ki nam dolgujejo. Ne dopusti, da bi nas slabile skušnjave, temveč nas naredi močne proti vsemu zlu! Kajti, Ti si ljubezen! In moč! – In Tvoje je vse življenje, od najmanjšega bitja do največjega sijaja, časno in večno. Amen!¨
39 Tako smete potem tudi vi moliti in vrata pred vašimi srci se ne bodo nikoli več zaprla (zaklenila). Kajti, kjer prebiva Večni Bog, kot Oče, Njegovi otroci niso več stvari, temveč dediči in predstavniki Njegovega velikega, silnega kraljestva.
40 Od vas je odvisno ali hočete postati otroci svetega Boga-očeta ali služabniki velikega Božjega duha? Vaša prosta volja naj bo odločujoča za vaše bodoče oblikovanje.¨
41 Nato sem se globoko priklonil pred križem in pred prisotnimi, potem pa odšel navzdol po oltarskih stopnicah.
42 Tedaj pa je nad-pastir rekel vsem navzočim: ¨Otroci! Slišali ste iz ust svojih bratov to sveto sporočilo, tako preprosto in jasno! Kaj hočete, da jima odgovorim? Ali naj se svojemu Gospodu in svetemu Bogu pritožita: Najino poslanstvo je bilo zgrešeno, ker tisti prebivalci te sreče, postati otrok Najvišjega, še ne znajo ceniti, ali naj rečeta: Oni vriskajo in v njihovih srcih je veliko veselje. Oni se že sedaj počutijo kot otroci Svojega Boga.¨
43 Tedaj je izbruhnilo vriskanje kakršnega Zemlja ne pozna in nad-pastir je svečano obljubil: ¨Mi hočemo postati Njegovi otroci! Živeti hočemo kot Božji otroci! Tale križ pa naj ostane kot vidno znamenje, da se hočemo potruditi, da se bomo izkazali

vredne te velike očetove ljubezni!¨ - Zopet je nastalo veliko veselje! Nato so prišla mlada dekleta in okrasila križ s čudovitimi rožami.
44 ¨Pustite, da to odnesemo v naš veliki tempelj,¨ je rekel nad-pastir, ¨ in s tem okrasimo mesto, ki je posvečeno svetemu Božjemu duhu. Ti pa, voditelj naših bratov, ki sta nam prinesla to čudovito sporočilo, blagoslovi ju ti iz duha tistega, kateremu ti služiš. In blagoslovi nas, da bomo osvobojeni naših starih pojmovanj!¨
45 Vsi so pokleknili in molili. – Nato so močne roke prijele okrašeni križ in ga odnesle v veliki tempelj in drugi so jim molče sledili.
46 Tam je nato k oltarju stopil Rafael, blagoslovil skupščino in rekel: ¨Okrašen z ljubeznijo vaših src stoji sedaj pred vami ta simbol odrešenja, kot znamenje povezanosti med Bogom, vašim ljubljenim svetim Očetom in vami, kot nastalimi otroki Boga! Duh tega križa, kot izraz najvišje in najpopolnejše Božje ljubezni je bil izražen v Jezusovih besedah: ¨Jaz sem vas ljubil do zadnjega zdihljaja! Ljubite me in vi vsi boste živeli! Življenje ljubezni in veselja naj bodo vse vaše misli, potem se bo spustilo nebo k vam navzdol in naredilo iz vašega sveta novo nebo! In če boste zahtevajoče klicali: ¨O Oče, mi hrepenimo po Tvoji navzočnosti!¨ Tedaj bo preizkusil vašo ljubezen in nato sam prišel k vam in vas blagoslovil. Vi pa bodite že sedaj blagoslovljeni od duha najvišje ljubezni, ki nam jo razodeva tale križ, da boste postali za blagoslov drugim. Gospodov mir naj bo z vami. – Amen.¨
47 ¨Sedaj pa dovolite, da vzamemo slovo! Gospod nas kliče za novo službo in tako se naj tudi tu zgodi Njegova volja!¨
48 Tako smo se poslovili in šli nazaj domov po isti cesti. Vendar se mi je zdelo vse tako spremenjeno, da sem vprašal najinega voditelja: ¨Je to zdaj neka druga cesta?¨
49 Rafael je odgovoril: ¨Ursus in ti, Theophil, poslušajta! Tudi ta cesta leži v vama, samo s to razliko: Pred vajino nalogo sta hodila po vajini poti in z veselim srcem sta prispela do cilja. Sedaj pa hodita po Gospodovi poti in vajino srce je polno ljubezni, ki ne vprašuje po hvaležnosti, temveč hrepeni po tem, da se zahvali Gospodu. Delajta tako po vajinem svetem pritisku v vajinih srcih in že smo na cilju!¨
50 Tedaj sem se prebudil, kot iz nekih sanj in videl, da sem na Oljčni gori, kjer je Gospod sedel sredi med nami. Hotel sem spregovoriti, toda Njegove oči so mi dejale: ¨Molči – dokler sem še med vami!¨
51 To je bilo najino doživetje, da, to še živi v naju, kot mi je tudi brat Theophil potrdil!«
52 Tedaj pa je Lazar rekel prisotnim: »Moji bratje! Samo prahec Njegovih lepot ste zdaj gledali in doživeli. Kaj boste šele občutili, kadar bo Gospod vaše občutke, misli in dela čisto napolnil! – Vendar dovolite, da gremo danes k počitku, kajti prihajajoči dan bo zahteval nove dolžnosti in moči! In tako vas želim blagosloviti iz Jezusovega

duha, da ne bo nihče pogrešal milostnega toka iz krasot Njegove ljubezni!«
53 Tako so si poiskali vsak svojo sobo in šli k počitku v blagoslovu Njegove ljubezni!
54 Samo živahni Ursus ni mogel najti miru, kajti s svojimi mislimi se je nahajal tam, kjer je prej bil v duhu. In v njem je nastopilo hrepenenje: Ko bi lahko bil vsaj še enkrat tam in še enkrat govoril z nad-pastirjem! Veliko premalo sem jim povedal in veliko premalo opisal milost, ki smo jo mi doživeli tukaj na naši Zemlji!
55 Tedaj pa je v Njegovi okolici nastalo čudovito svetlo. Angel Rafael je bil pred njim in rekel: »Ursus, zakaj vleče tvojo misel (dušo) v daljavo in ti krade tvoj potrebni spanec? Glej, gospod, tvoj Bog in večni Oče ti bo potešil vsako hrepenenje, ko bodo tvoje misli in čuti napolnjeni z zavestjo: Oče! Tu sem! Kot tvoj otrok hočem biti pripravljen vsak čas izpolniti vsako delo! Toda Oče, brez Tebe ne bo uspeha! V tebi, moj Ursus gori ogenj in te priganja k služenju, vendar ti dajem tale nasvet: Bodi zunanje in notranje popolnoma miren, da se bodo zbrale vse moči in boš v sebi doživel to veličino, da tvoj Bog in sveti Oče živi v tebi**.** Kar je življenjskemu Mojstru Jezusu dalo gotovost je bila zavest: ¨Jaz in Bog sva eno!¨ Bodi tudi ti tako siguren, šele potem boš hodil po poteh Boga, potem bo Božji mir tvoj delež.«
56 Brez, da bi počakal na nasprotovanje, se je angel poslovil, toda v Ursusu je žgalo hrepenenje še močneje, da bi Vstalega sam občutil in gledal, tedaj pa je v njem čisto tiho zazvenelo: »Ali ti moja ljubezen ne zadostuje?« Ursus je pogledal naokrog, toda tema je bila povsod okrog njega. Tedaj se je zgrudil na kolena in zaklical: »Oče! Sedaj sem Tvoj otrok! Zdaj vem, da si Ti tudi mene izvolil in sprejel moje srce za prebivališče! O jaz srečnež! Jaz vem, Ti si mi blizu. Zato naj moje življenje pripada Tebi, ker Si Sebe podaril meni. Zdaj lahko počivam v Tebi in Tvojem miru!«

2. Veliki preobrat po Jezusovem vnebohodu

1 Ljudje so začeli že zgodaj zjutraj delati, kajti dela je bilo veliko. Ko je stopil Demetrij v dnevni prostor, ga je Lazar prisrčno pozdravil, ko pa je videl na njegovem obrazu senco, ga je vprašal: »Ti pa danes ne izgledaš vesel. Kaj stiska tvoje srce v tem čudovitem jutru?«
2 »Tvoja ljubezen obremenjuje mojo dušo, dragi Lazar«, je rekel Demetrij razmišljajoče, »kajti naše bivanje v Betaniji, skupno z našo veliko karavano je vendar breme za vas in o kakšni odškodnini nočeš niti vedeti! Zato me stiska, da ti povem, da mislim na naš odhod.«
3 »Moj Demetrij, te skrbi so vendar nepotrebne,« mu je odvrnil Lazar, »vi vendar veste: Vse, kar mi tu premoremo, je Gospodov dar! Razen tega pa so tvoji ljudje tudi delali na vrtovih in plantažah in naredili veliko koristnega dela. Zato te prosim, da še

mirno ostaneš dva tedna moj gost, kajti pričakujem še posebne blagoslove od Gospoda.«
4 »Brat Lazar,« je rekel Demetrij, »tvoja ljubezen je moč, ki se tako pomirjevalno pretaka name. Čutim, da je danes nastopila neka sprememba pri meni zaradi nenavadnega Gospodovega slovesa včeraj in domnevam, da bo tudi pri drugih tako. Dokler je On, kot človek bival v vaših blagoslovljenih deželah, so vaše misli hitele k Njemu in odrešile v vas moči, ki so podpirale obstoj vašega bivanja. Zdaj pa je On odšel od nas! Kje boš zdaj iskal Gospoda s svojimi mislimi in čuti? Ali ni od danes naprej svet drugačen okrog nas?«
5 »Moj brat Demetrij,« je odgovoril Lazar s premislekom, »tvoje misli niso brez temelja, tudi jaz sem danes gledal okolico z drugačnimi očmi! Bilo mi je, kot da bi postala mera dolžnosti veliko večja. Kot bi stal čisto sam tukaj - kot tisti, ki za vse nosi odgovornost! Toda v sebi vseeno čutim, kako mi zavest daje mir: Mi smo vendar Gospodovi! Njegova ljubezen je poskrbela in ustvarila v nas spomenik. Ena edina misel na Njegovo ljubezensko dejanje na križu je kot tok blagoslova, ki vse misli in čute na novo oživi za novo delo! Da Gospod ne bo za vedno ostal, kot človek na Zemlji, smo pogosto slišali iz Njegovih ust. Prav tako nam je povedal o Svojem trpljenju in smrti. Vendar nam je zapustil tudi veliko obljub in nekatere od njih so se tudi že izpolnile. Kakor pa so se ti dogodki že tudi prevračali, vendar nisem nikoli prenehal misliti ali delati drugače!«
6 Tedaj pa je v sobo stopila Marta in rekla svojemu bratu: »Lazar, danes še ni nič gotovega in zajtrk bo nekoliko pozneje kot navadno. Tako mi je, kot bi naše roke ne bile vajene dela.«
7 »Ti se motiš, sestra!« je odvrnil Lazar. »Tvoje srce ni prosto od žalosti, ker mora tvoja ljubezen do Gospoda pretrpeti bolečino, slično kot na veliki petek. On je sedaj seveda odšel od nas, vendar z obljubo: ¨Jaz bom zopet prišel!¨ Pripravi se notranje na to, kot bi On že danes prišel, da bo za Njega na vratih tvojega srca svetilo ¨dobrodošel¨. Potem se boš tudi ti lahko otresla misli, ki hočejo ovirati tvoje delo! Misli na Magdaleno, kakšno notranje napolnjene o Njem govori iz vseh njenih del in pogovorov! Ona se v te misli, da je Gospod odšel od nas, ne more vživeti, ker On ne more nikoli oditi iz Njenega srca. Pogovori se z njo in tvoj mir se bo povrnil.«
8 Proti poldnevu, ko se je zopet veliko gostov poslovilo od Betanije, se je hotel Lazar z Ursusem in Theophilom odpeljati v Jeruzalem in ob tej priliki obiskati brate v njihovem novem domu. Kajti naslednji dan, ko bo Sabat, se ne bo spodobilo peljati v mesto.
9 Toda Demetrij in Enos sta se jim hotela pridružiti in sta prosila, da bi s seboj vzeli

tudi mater Marijo, ker ji hočeta predati njen novi dom.
10 Med potjo jim je prišel nasproti zakupnik gostišča in jih prosil za pojasnilo o vseh teh novih govoricah o Mojstrovem slovesu od te Zemlje.
11 »Pomiri se, moj brat« je odgovoril Lazar. »Vse ima svoje naravne vzroke. Da, Gospod je odšel domov ali se vrnil v Svojo očetovsko hišo, ker je bila Njegova odločitev že od večnosti, da nam ljudem samo tako dolgo nudi nebeške dobrine, dokler ne bomo sami sposobni skrbeti za notranjo osvoboditev. Zato nismo utrpeli nobene izgube, temveč nepojmljivo veliko pridobili, ker se bo sedaj notranje oblikovanje našega duhovnega življenja tako izdelalo, kot ga bomo negovali po naši lastni ljubezni! Naloga bratov sedaj je, da vsa srca v Mojstrovem smislu negujejo in zmotnim vplivom mirno in odločno stopijo nasproti.«
12 V Enosovi hiši so bili učenci nad obiskom bratov prijetno presenečeni. Peter je prijel Demetrijevo roko in rekel s hvaležnostjo: »Brat! Mi gledamo zdaj to hišo kot Gospodovo! Naravno je, da nam bo dobrodejna in osrečujoča Gospodova bližina še marsikdaj manjkala, vendar vemo, da je On v duhu z nami in med nami, po takšni stopnji, kakor smo mi pri Njemu. Dogodki zadnjih 40 dni so bili skoraj kot sanje! V uri največje stiske in razdvojenosti je stopil med nas in vse dvome uničil in ustvaril v nas drugačne, bolj žive pojme o Sebi in Svojem bistvu, tako, da si danes ne želimo nič drugega, kot, da bi bila Njegova sveta volja – naša lastna volja! In da bi volilo Njegove ljubezni postalo vsesplošna dobrina za vse!«
13 »Jaz lahko razumem vaše želje,« je odgovoril Demetrij, »vendar moje srce hrepeni po nečem drugem, kar še ni izgovorjeno. Zame, kakor tudi za Ursusa je največjega pomene, da veva, kam je Jezus sedaj odšel? Vidno je izginil našim pogledom, vendar smo vsi sprejeli obljubo, da bo ponovno prišel tako, kot smo ga videli odpeljati se proti nebu! Za vas je Mojster duh, zame pa je On osebnost, zato te prosim, brat Peter, za pojasnilo.« (Op.- Ali si tudi mi želimo imeti tako jasne predstave o Jezusu, kot si je to želel imeti bogati Rimljan?)
14 In Peter je odgovoril: »Brat Demetrij! Želim si, da bi te moje besede zadovoljile in da si nebi ustvarjal napačnih predstav. Tudi za nas je Mojster popolna osebnost! Njegovo življenje, delovanje in ustvarjanje zaradi Njegove smrti in vstajenja ne bo brez učinka, ravno nasprotno: Njegovo življenje, kot človek, bo vedno ostalo v ospredju in vedno bo Njegovo življenje človeka naš vzor! Kajti ravno to je bil glavni vzrok vsega tega, da je večna Očetova ljubezen postala človek! Če je On v zadnjih 40 dneh prišel k nam v Svojem neuničljivem telesu, je bil on vendar vseeno isti Jezus, kot v Svojem telesnem življenju, samo s to razliko, da nam je Njegovo meso prikrilo človeka luči, ki je v človekovem sinu Jezusu deloval in odločno vse izpeljal, kar je

večni Praduh v obliki zapovedi položil Vanj. Od našega Mojstra je odpadla lupina (obod). Pred našimi očmi se je moral zgoditi ta čudež, da smo Ga videli v vsej Njegovi gloriji in krasoti! Vendar, če je zavoljo nas prikril vse Svoje čudovitosti, je to storil samo zato, da nam je dal priložnost, vse te lepote, ki jih je On v Svoji Očetovski skrbi kot semensko zrno položil v nas, razkriti in jih postaviti navzven.
15 Vsi vemo, da Njegova smrt za nas pomeni življenje, toda vsako življenje mora enkrat umreti, razen če nastopi dejavnost nad dejavnostjo! Šele v tej dejavnosti lahko razrešimo duha, ki je v nas dan kot Njegov milostni dar vsem človeškim otrokom in samo v tej dejavnosti ostajamo v nenehni skupnosti z Gospodom, ki je enako Bogu, vsepovsod!
16 Da, še več! Veličina in mogočnost sta nam sedaj razodeti: Kot je človekov sin Jezus napel in spravil v pogon vse sile v Sebi, da bi se združil z večnim božanstvom, da bi deloval in ustvarjal samo še iz Božjega Duha, tako je sedaj Božanstvo skozi veliko, silno odrešenjsko žrtvijo povezano z Jezusovo ljubeznijo in Njegovim bistvom, tako da mi vsi sedaj verujemo, da razen Jezusa ni nobenega Božanstva več. Kar mi z našimi čuti zaznavamo, je ustvaril Bog, toda večni obstoj ima to samo skozi Jezusa, ker je Njegova ljubezen sedaj ustvarila sredstvo, ki zagotavlja obstoj. Zato pomeni ta Jezusova ljubezen naš obstoj in naše življenje, da bo s tem Njegovo delo našlo nadaljevanje, in da bodo blagoslov Njegove ljubezni lahko doživeli vsi ljudje!«
17 Tedaj pa je Demetrij rekel: »Ljubi brat Peter! Tako nekako sem si predstavljal veliko milost Boga! Toda med predstavo in resničnostjo je pogosto velika razlika! Mi smo zdaj na našem dolgem potovanju in postankih v blagoslovljeni Judovski deželi marsikaj doživeli, toda še pri nikomur našli takšno razumevanje, kot si ga ti pravkar pojasnil. Popolnoma se strinjam s teboj, vendar, ali si bodo tvoji človeški tovariši tvoje dojemanje delili? Ali niso do sedaj bili navajeni samo sprejemati, medtem, ko značilna poteza čudovitega Jezusovega nauka zastopa dajanje?
18 Saj bodo tisoči in tisoči molili in prosili za darove, ki naj bi jim Gospod nudil v Svoji neskončni ljubezni. Ti pa želiš s svojimi brati postati popolni dajalec, kot je bil Jezus!«
19 »Tako tudi je!« je odgovoril Peter. »V Jezusovi skupnosti smo se učili spoznavati veličino, kako lahko najmanjši in najneznatnejši dar, darovan iz pravega duha premaga vse ovire, ki tu nastajajo. Njegovi nasledniki pa lahko postanemo samo v duhu dajalcev, ki Mojstru odprejo srce, odstranijo vse, kar nas ločuje od Njega in osnujemo duhovno skupnost, ki bo obstajala večno. Tako za nami leži Jezusovo delovanje ko opominjevalec in kot potrdilo Njegove zvestobe in povezanosti z Očetovim Duhom v Njem! Toda pred nami leži Jezusova velika sveta naloga, ki jo je položil v naše roke: Mi ne pripadamo več sebi, temveč njemu in vsem ljudem, ker z

Njegovim velikim usmiljenjem in skrbjo duhovna dobrina in bolečina vseh ljudi leži v naših rokah!
20 Ne misli, da sem povedal preveč ali pretiraval. Nasprotno, še veliko premalo sem povedal o tem, kaj bi Mojster želel videti v nas dopolnjeno! Svet leži v hudobiji, toda dotoku vseh razdiralnih sil bo postavljena ovira v tem, ker nas Mojster pravega sredstva ni samo učil, temveč je tako tudi pred nami živel!
21 Ne misli pa, da nam bo sedaj mogoče vso hudobijo in nizkotnost odstraniti s sveta! Tudi če bi govorili z angelskimi jeziki, nam to nebi uspelo. Toda Mojster, sedaj Gospod od večnosti do večnosti, nam bo poslal Svojega pomočnika. On bo naš voditelj in tudi zaščitnik in tako bo Njegovo delo nekoč uspelo! Večno nedotakljivo bo ostajalo Njegovo delo!
22 Na vseh svetovih in regijah gledajo bitja ta silni dogodek, kajti slutijo, kar mi sedaj vemo! Moč hudobije je sedaj zlomljena! Mi se smemo kljub našim slabotnostim in nepopolnosti imenovati Njegovi otroci! Njegova smrt bo naše zveličanje in Njegov vnebohod naša zmaga! Vsepovsod, kjer koli boš, smeš tudi ti priti k Gospodu. Smeš v srca tistih, ki to verujejo, z obujeno otroško ljubeznijo do večnega Boga in Očeta, položiti temeljni kamen za tempelj, za nebesa, ki jih hoče Mojster za večno naseliti!«
23 Po teh besedah je nekaj časa vladala tišina, nato pa je Ursus spregovoril: »Brat Peter! Dobro je, da tvoje besede razumem tako, kot si ti to želiš, vendar ti moram reči, da to, da je Gospod tukaj, potrebuje neko določeno predstavo. Meni na primer, bi bilo nemogoče govoriti o Njem, če si ne bi mogel predstavljati, da je On tukaj! Jaz si Njega lahko predstavljam samo tako, kot sem Ga lahko videl v Njegovem neuničljivem telesu, medtem ko vi, ki ste živeli z Njim, si Njega lahko predstavljate takšnega, kot je bil, ko je še živel v mesu.«
24 Tedaj je Peter odgovoril: »Brat! Ne vdajaj se takšnim predstavam, da ti On ne bo postal domišljijska podoba! Da rešimo svoje naloge po Gospodovi volji, se ni potrebno zatekati k zunanjim predstavam, ker naj bi bil Gospod tisto naše najgloblje notranje v nas! Kajti zunaj te lahko hudobija še prevara! Vse se lahko posname, tudi podoba, ki si jo narediš o Mojstru. Če pa Njegova ljuba podoba živi v tebi, osvetljena od tvoje ljubezni, potem se vse razreši samo po sebi, kar je potrebno za borbo in delo in ti daje potrdilo, da ravno tako kot pri žuborečem izviru, vse življenje pritiska od znotraj navzven! Nekoč nam je Mojster dejal: ¨Ne skrbite, kaj boste govorili, v pravem času vam bo to dano!¨ Potem nas je Mojster vzgajal tako, da lahko Njegov ljubi glas, ki nas opominja in poučuje, slišimo v svojih prsih. Kar pa bo sledilo sedaj po Njegovem vnebohodu, bo postalo še silnejše in bolj intenzivno, ker bo po Njegovi obljubi poslan vsem Pomočnik in Tolažnik!

25 Ker sedaj sovražniku vsega življenja ne bo dana nobena možnost napada, se bo lahko to življenje ali moč Njegovega Svetega Duha razodelo samo kot notranji izliv, toda samo v tiste, ki so tesno povezani z Gospodom v svoji ponižni in predani ljubezni. Tudi mi upamo na tisti dan v nas! In ta ura bo postala dogodek za vse prebivalce te zemlje. Kot je postal dan iz Golgote in Njegov vnebohod v Betaniji čudež vseh čudežev, tako bo postalo Njegovo ljubezensko – izlitje, kot sveta sapica iz Njegovih nebes, kot znamenje dejavnosti za Njegove otroke tukaj na Zemlji! Od tiste ure naprej ne bo potem nobenega odlašanja več! Tudi ti boš potem postal prežet od te moči odrešenjske zveličarjeve in Jezusove ljubezni. Potem ti bodo predstave o Njem prešle, kajti občutek samostojnosti v Njegovi moči daje gotovost in nepremagljivo vero!«
26 »Brat Peter! Tvoje besede mi dajejo že danes moč in zavest,« je rekel Ursus, »in veselim se, da sem to slišal od tebe! S takšnimi pričami, kot si ti in tvoji bratje, mora uspeti dati zemlji tega duha, ki naj bi ljudi vzgojil v resnične Božje otroke. Želim si, da bi bil tudi jaz priča vsemu temu že od začetka Njegove ljubezenske dejavnosti, da bi tudi jaz, kot vi, pripadal k izvoljenim.«
27 »Brat Ursus! Tolaži se z mnogimi, ki so kot ti, Gospoda spoznali šele tako pozno. Vendar nekaj ti moram povedati: Ti si Gospodovemu srcu natanko tako blizu kot mi! Ne čas in niti vse drugo, kar smo z Njim doživeli, iz nas ne naredi naslednika za borca in učenca, temveč samo ljubezen, s katero hočemo služiti Mojstru! Samo s trdnim sklepom iskrene ljubezni, ki hoče vse objeti, se daruj Gospodu! Vse nadaljnje sledi samo po sebi, kajti on je A in O! – pričetek in konec! Potem bomo nošeni in vse, kar mi delamo in mislimo deluje potem tako, kot bi On sam to naredil!«
28 Pogovor je bil prekinjen, ker je mati Marija poskrbela za osvežitev in tako so se vsi na pomolu udobno namestili. Lazarja pa je zgrabil nekakšen nemir. Njegove misli so hitele v gostišče in tako je kmalu odšel z Demitrijem in Ursusem, Theophila pa je pustil pri bratih.

3. Pričevanje Jezusvega prijatelja pred templarji

1 V tem Lazarjevem gostišču so bili vsi prostori prenapolnjeni. Vsi so tukaj hoteli izvedeti resnico o govoricah Jezusovega vnebohoda. Zakupnik je svojim gostom povedal o skorajšnjem Lazarjevem obisku in ko je on z obema Rimljanoma stopil v gostišče, je bil z vseh strani s pričakovanjem pozdravljen.
2 Lazar je prijazno zaprosil: »Bratje, pomirite se. Prinašam vam veselo sporočilo. Vi veste, da je Mojster sam vse nejasnosti o Svoji smrti in vstajenju odstranil in vsa srca okrepil v veri v Svoje odposlanstvo, tako, da bo težko to ljubezen in privrženost

Njemu pretresti! Toda ljubi prijatelji in bratje. Gospod ne more kar naprej, kot v zadnjih dneh, priti enkrat k enemu in potem zopet k drugemu, ker bi s tem Njegovemu delu grozila velika nevarnost počlovečenja tega velikega odrešenjskega dela! Zato se je moral zaradi Svojega dela vrniti nazaj v Svojo pra-domovino, da bi od tam duha Svoje ljubezni in moči, ki zdaj klije in raste v srcih Njegovih zvestih okrepil in vodil proti zorenju! On se je vrnil nazaj v tej zavesti, po kateri naj bi vsak zvesti brat hrepenel: Njegovo delo v lastni notranjosti nadaljevati in če je mogoče tudi v sebi dopolniti!«
3 Tedaj pa se je naprej prerinil neki stari Jud. Njegov obraz je bil trd in izraz zagrizen, ko je rekel: »Tako! Dalje nam ni treba več poročati o svojem Mojstru, ki vas je znal vse tako dobro dobiti pod svoj vpliv, tako, da sploh ne znate več ločevati resnice od laži. Toda še stoji tempelj, katerega je hotel podreti in ga v treh dneh zopet postaviti! Še smo mi tukaj in bomo pozorno gledali na vas. Tebe Lazar mi je še posebno žal, lahko bi bil kralj Jeruzalema, pa si sedaj samo vazal nekega obsojenca! Kdaj bo čar tvojega Jezusa končno minil?«
4 Ursus se je dvignil, toda Lazar mu je ubranil in rekel Judu: »Jeremija! Oblast in moč templja obstaja samo še v vaših očeh, Tempelj bo uničen! Čar našega zveličarja Jezusa pa se bo šele pričel! Res ste si pridobili dvomljivo slavo, da ste najboljšega in najplemenitejšega vseh ljudi usmrtili! Toda to se je lahko zgodilo samo, ker je On hotel, da se to na Njem zgodi!
5 Vi pa niti slutite ne, kakšno uslugo ste s tem naredili vsemu človeštvu, kajti z Njegovo najbolj bolečo daritveno smrtjo je nam vsem Njegov duh, od katerega je bil Mojster ves napolnjen, šele razodet ! Ta duh se bo prelil na Njegove naslednike in jih bo napolnil z močjo in vztrajnostjo, dokler delo ne bo končano! Ta Njegov duh pa bo tudi vse laži in hudobije postavil na sramotni steber! Zato, ljubi Jeremija, ker bo ta duh odrešenjske Jezusove ljubezni napolnil vsa srca, se mi veselimo!
6 Ali pa ti in tvoji tovariši mislite, da je čudoviti in vzvišeni nauk Mojstra iz Nazareta že našel svoj konec z Njegovo smrtjo? Tako, kot je Mojster vstal iz groba in nam vsem prinesel veselo sporočilo: ¨Jaz živim! In vi boste živeli po meni!¨, tako bo tudi Njegov nauk obstajal naprej in se razširjal daleč preko meje dežele naših očetov!«
7 Tedaj pa je Jeremija končno odgovoril: »Lazar! Ti si bil, si in ostaneš sanjač! Ravno ti si Nazarenca v Njegovem nevarnem delu in početju najbolj podpiral! Ni bilo dovolj, da si se takrat pred svojim narodom pustil zapeljati, da si umrl in bil pokopan in zopet obujen od mrtvih! Ti si bil celo glavni razširjevalec največje laži, da naj bi vaš Mojster vstal od mrtvih! In zdaj ste Ga pustili odpeljati proti nebu? Toda vi vsi ste naredili račune brez nas, ki smo postavljeni in poklicani zaščitniki Jehovine hiše! Hudo vas bo

kaznovala roka Gospodova!«
8 Tedaj pa se je dvignil Ursus in razburjeno zaklical: »Moja roka bo težko padla na tebe, da se boš zavedal, kaj povzročaš s svojim osovraženim govorjenjem. Za božje služabnike se imate? Ali naj ti povem, kaj si in kaj si zaslužiš? Držati bi te morali v ujetništvu in sicer tako dolgo, dokler nebi prinesel dokaza, da je naš Lazar goljuf, kot si mu pravkar očital. Misliš, da boš z Lazarjem tako zlahka opravil, ker mora spoštovati tvojo obleko in tvoj položaj! Toda poslušaj, kaj ti bom povedal, kot Rimljan: Tvoja obleka in tvoj položaj veljajo pri nas šele na drugem mestu, jaz imam opraviti s tvojim prepričanjem!
9 Zato ne računaj z prizanesljivostjo! Ali boš prinesel potrdilo svoje obdolžitve ali pa vzameš svoje besede z obžalovanjem nazaj in prosiš odpuščanja! Če pa nočeš, te bom predal rimskemu sodišču, ker stoji Lazar kot rimski podložnik pod cesarsko zaščito!«
10 Lazar je hotel nekaj odgovoriti, vendar ga je Demetrij zaprosil: »Brat, pusti Ursusa, on bo vse pripeljal do dobrega konca. To je pač njegov način, da hudobijo zgrabi pri korenini!«
11 Lazar mu tiho odgovori: »Mogoče imaš prav, toda ljubezen lahko vodi do uspeha samo, če je združena s potrpljenjem.«
12 Jeremija se je prestrašil pod težo Ursusovih besed, ko pa si je opomogel, je rekel: »Kaj pa imam jaz opraviti s teboj, poganom? Mladenič, ne bojim se te in tvojim grožnjam se smejim, kajti jaz stojim pod zaščito Jehove! Toda zapomni si, da se je nevarno igrati sodnika nad nami, ker ima tempelj lastno sodišče!«
13 »Dobro,« je rekel Ursus. »videli bomo, kako daleč bo zmagala laž. Da ne boš še naprej povzročal škode, za to bom poskrbel jaz!«
14 Tedaj so se začeli naprej drenjati še drugi templarji in hoteli pomirjevalno vplivati na Ursusa in Lazarja, toda Lazar je rekel: »Vi sami ste ustvarili ta nemir! Jaz sem vedno pripravljen na pogajanje z vami. Da jaz v vaših očeh nimam nič dobrega na sebi, že dolgo vem, toda dobrine iz Betanije ste pa vselej sprejeli.«
15 »Za to imamo pravico«, je odgovoril eden izmed templarjev, »kajti zemlja je Božja in tako naša. Toda nočemo te izgubiti, drugače bi bil tudi ti že, enako kot tvoj Mojster, žrtev templja. Nazarenec je mrtev in mora ostati mrtev. Takšna je naša volja in razen nas ne sme imeti nihče kakšne druge volje.«
16 Tedaj pa je Lazar vstal in rekel drugim gostom, ki so že prihajali godrnjati: »Prijatelji in bratje, ostanite mirni! Ne pustite se zavesti od peščice, ki Mojstru in zveličarju Jezusu noče in ne more verjeti! Nasprotno, veselite se, da bo kmalu, prav kmalu prišla ura, ko se bodo vsa srca kot vihar zdramila! Ko bo vsak od nas vesel

spoznavalec in vreden naslednik našega Mojstra! Ko naj bi vsi izvedeli: On živi! – On živi! - Res bo potrebno še premagati nekatere nevere. Kot ste pravkar videli tempelj noče uvideti, da je storil krivico! Vendar marsikateri duhovnik že danes obžaluje, da je soglašal z obsodbo našega Mojstra. ON, kateremu smrt ni mogla storiti ničesar, je in bo ostal zmagovalec! Zato vpitje nepoučenih ne sme motiti našega miru!«
17 Ursus je poiskal zakupnika in tiho z njim spregovoril nekaj besed, nato pa se je tudi on pomiril.
18 Eden od gostov je potem prosil Lazarja za pojasnilo o Mojstrovem izgledu in odnosu po Njegovem vstajenju! »Kajti, ne morem si predstavljati, kako se vam je prikazal?« »Brat,« je odgovoril Lazar, » če bi ti hotel opisati njegov izgled, bi sedaj, ko so še prisotni Jezusovi sovražniki, zopet zanetil sovražnosti. Zato bo bolje, da to stori naš brat Demetrij, ki zveličarja ni nikoli videl v Njegovem zemeljskem življenju. Potem bodo tudi nasprotniki lahko slišali dokaz o Njem od nekoga, ki ni Jud. Torej, brat Demetrij, pripoveduj nam o svojem doživetju z Jezusom!«
19 »Ljubi prijatelji,« je pričel Demetrij. »Zelo rad bom sledil pobudi našega brata Lazarja, ker bi želel pred vami pričati o čudoviti dobroti in ljubezni Vstalega. Več mesecev sem se zadrževal v Cezareji pri bratu Markusu, da bi zveličarja Jezusa vsaj enkrat videl in bi po Njem zopet prišel do zdravja. Kako pogosto smo upali, da bo Zveličar enkrat prišel, vsi bolniki so se v duhu oklepali Jezusa. Toda kako boleče smo bili razočarani, ko sta nam dva škodoželjna duhovnika prinesla žalostno vest o Njegovi nasilni smrti. Brat mi je dovolil, da vam opišem naše bolečine. Svet se nam je sesul v koščke. Naš brat Ursus, ki je tu prisoten, je najbolj trpel in je bil prvi deležen milosti, da je govoril z Vstalim. Toda On se ni dal takoj spoznati, temveč je najprej v Ursusovem srcu zopet vzpostavil upanje, mir in zadovoljstvo. Pozneje pa je On sam stopil v našo sredino – s sijočimi očmi in neko lepoto, ki se je ne da pozabiti. Njegove brazgotine niso povzročale strahu, Njegove besede pa so bile kot balzam prežete z ljubeznijo, ki je prodrla naravnost v naša srca. Tedaj nam je razodel Svoj veliki ljubezenski načrt in nam dal čudovito obljubo, da bo vedno pri tistih, ki se bodo držali Njega in trdno verovali v Njegovo pomoč! Na koncu nas je še blagoslovil in nas osvobodil vseh naših telesnih težav, tako, da smo bili vsi neizmerno srečni.
20 Kdor tega noče verjeti, lahko gre na pot in se na samem kraju prepriča. Svoje življenje zastavljam za resničnost svojih besed, vam templarji pa povem, da ne ženete vsega tega predaleč! Kajti zaigrati milost je grenko, toda milost predstaviti, kot izrodek pekla, tu pa, poslušajte, preneha tudi usmiljenje biti usmiljeno! Zato se najprej prepričajte in šele potem govorite!«
21 Stari Jeremija pa ni mogel ostati miren in je takoj, ko je Demetrij prenehal govoriti,

rekel: »Tudi ti si skupaj s svojim Ursusem postal žrtev tega čarovnika in ne opaziš, da ste ogoljufani. Namesto, da bi iskal v templju, pri izviru resnice, se držite tistih, ki so se zapisali čarovniku in goljufu. Saj je že zadnji čas, da se temu početju naredi konec.«
22 Ursus se je hotel dvigniti, toda v njegovi roki je gorela brazgotina, zato je samo mirno vprašal: »Moj prijatelj, mar misliš, da nas je tako zlahka zmesti in ne znamo razlikovati resnice od laži in resničnost od videza?
23 Glede na tvojo starost, sem jaz deček, toda videl sem že veliko sveta in sem spoznal veliko različnih običajev pri ljudeh, s katerimi sem prišel v stik. Ne govorim rad o tem, kar sem doživel slabega. Kar pa sem doživel dobrega, pa si želim povedati s tisočerimi jeziki! Najlepše in najčudovitejše pa sem vendar doživel z Jezusom, križanim in zopet vstalim!
24 Pri prihodu v Cezarejo sta nas najprej srečala dva duhovnika, ki sta nam, kot potnikom, takoj pokazala odkrito mržnjo in zaničevanje. Vi pa tukaj govorite, da je potrebno božjo resnico iskati edino pri vas? Kakšno nasprotje smo doživeli potem, ko smo prišli do Jezusovih poznavalcev!«
25 Toda Jeremija se ni dal poučiti in je cinično rekel: »Tudi vam Rimljanom bo tukaj kmalu odvzeta oblast! Kdor templja ne spoštuje, je sovražnik Jehove, kot je bil tudi Nazarenec sovražnik templja in s tem sovražnik Boga in je moral umreti!«
26 Ursus se je ponovno razburil in živahno zaklical: »Če že Njegov vzvišen nauk stoji v nasprotju z vami in templjem, kako pa potem hočete oceniti Njegova dejanja? Zahtevam jasen odgovor!«
27 »Bodi vesel, če te sploh še spoznam za vrednega, da ti odgovorim.« je rekel Jeremija. »Kajti, tudi ti si prežet z duhom, ki izhaja iz Nazarenca. Če On izvaja čudeže, zakaj jih potem nikoli ne izvaja v templju? Ker moč Belcebuba ne sega do templja!«
28 Ursus se je obrnil k Lazarju in ga vprašal z bolečino: »Brat! Zakaj pustite tako nekaznovano sramotiti Mojstra? Vaše potrpljenje je res občudovanja vredno, toda tukaj ni primerno! Če je Mojster trpel takšne pregrešne govore, lahko verjamem, da so na koncu bili vsi odvisno od Njegove dobrote. On je bil popoln in je bil vzvišen nad vsemi pojmi njihove hudobije! Mi pa, kot nepopolni, smo v nevarnosti, da utrpimo škodo, če ne bomo njihove besede zadovoljivo zavrnili.«
29 »Ne bodi vznemirjen,« ga je Lazar prosil, »in ostani miren! Ker Gospod trpi, moramo tudi mi potrpeti! Enkrat bo že prišla ura, ko bodo tudi oni spoznali, da so krivično ravnali!«
30 Potem so na mizo prinesli kruh in vino in vsi so se okrepčali. Jeremija je vprašal

Lazarja: »Kako pa si pravzaprav predstavljate svojo bodočnost? Po vašem govorjenju se je Nazarenec vrnil nazaj v Svojo domovino! Kaj boste pa pričeli. Se boste še naprej ogibali templja in njegovih služabnikov?«
30 »Moj prijatelj,« mu je odgovoril Lazar mirno. »Kako se bomo postavili do templja je odvisno samo od vas! Mi imamo jasno navodilo od našega Mojstra in bomo še bolj vneto sledili Njegovemu čudovitemu nauku ljubezni, ker vemo, da v poslušnosti in nadaljevanju Njegovega nauka gradimo dalje na tem velikem delu, ki ga je On v Svoji neizrekljivi ljubezni in usmiljenju pričel med nami ljudmi! – Res so bile Njegove besede: ¨Dopolnjeno je!¨ neko zadoščenje za vse, ki poznajo Njegovo delo! Za nas pa bo ta beseda spodbuda, da bomo delali tako kot On, tako, da bomo tudi mi na koncu svojega življenja lahko rekli: Uspelo nam je v Njegovem duhu ljubezni Zemlji in njenim prebivalcem Njegovo žrtev na Golgoti z življenjem zopet prikazati. Pri tem nas ne more in ne bo mogel ovirati noben tempelj in tudi ne njegovi služabniki! Kajti Gospod je v duhu vedno v nas in med nami. Ničesar ne moremo narediti iz sebe, toda vse z Njim in skozi Njega! Kot bo Njegova ljubezen in milost vse dni v nas nova in je Njegova beseda za nas obljuba in upanje, tako bo z življenjem in povezanostjo z Njim za nas izpolnjenje. Ni nam potrebno, da se sklicujemo na preteklost, temveč sedanjost in obstanek bosta pričala o Njegovem življenju, ki je v nas živo in bo vedno bolj živo!
31 Jaz mislim, da bi me ravno ti moral poznati, moj odnos do vas je še vedno takšen kot prej. Toda vi ste se ločili od mene in niste spoštovali miru moje hiše in ste namesto prijateljstva nosili sovraštvo v Betanijo. Jaz pa imam iz Jezusovega duha, mojega Gospoda in Mojstra, še vedno živo upanje, da boste vi svojo zmoto spregledali in se vrnili nazaj k resnici in pravi ureditvi iz Boga.«
32 Tedaj pa so prišli novi gostje, in sicer Enos s Petrom in Jakobom.
33 Lazar je bil presenečen, ker ni vedel, da je zakupnik na Ursusovo prošnjo povzročil njihov prihod. Tudi Jeremija in drugi templarji so spoznali Enosa.
34 Bratje so pozdravili: »Hvaljen bodi Jezus Kristus!« Drugi pa so se zahvalili: »Vse do večnosti! Amen!« Templarji pa se niso zahvalili. Ko so prišleki zavzeli svoje prostore pri Lazarju, je Jeremija vstal, pokazal na Enosa ter glasno in razburjeno zaklical: »Poglejte ga, izdajalca! Čudim se, da si si še drznil priti v Jeruzalem. Še bolj pa se čudim, da te Jezova ni kaznoval zaradi izdaje templja.«
35 Enos, popolnoma prežet od duha usmiljenja, je rekel zelo mirno: »Jeremija in vi, moji prejšnji prijatelji! Čudite se nad menoj, ker je moje ravnanje pri vas sprožilo največjo jezo! Predvsem vam moram povedati, da sem se ločil v redu od templja. Tukaj imam listino, ki je podpisana od velikega duhovnika samega. K temu moram še

dodati, da zelo obžalujem, da sem tako dolgo služil templju! Ko še nisem vedel o kakšnem drugem obstoju in življenju, je bil moj sin zvesto predan in jaz sem v vsakem, ki je bil proti nam, videl sovražnika. Tako tudi Jezusa, tega zveličarja!
36 Zaradi stiske in dušne borbe mojega sina Rubena sem najprej spoznal trdoto in neprijaznost vseh tistih, ki se še danes imenujejo služabniki in maziljenci Boga. Moje mišljenje je postalo negotovo. Toda, ker je tempelj mojo negotovost videl že kot izdajo in mi pričel groziti, sem sprejel pomoč našega zvestega Lazarja in sem se naučil tam v Betaniji čisto drugačnega življenja, ki me notranje dela veselega in srečnega, kar prej še nikdar nisem doživel. Vendar še vedno nisem bil prepričan o Jezusovem Božanstvu, dokler mi ni bila dana možnost, da sem Vstalega sam videl in z Njim govoril! Njegove prebodene roke so mi dobro pokazale največjo krivdo v mojem življenju, toda On Sam ni izrekel nobenega očitka in nobene obtožbe!
37 Ljubi bratje, vsa ta ljubezen in usmiljenje sta me stisnila navzdol do zemlje, da nisem več verjel, da bom še kdaj vstal! Tedaj pa mi reko Njegova usta: »Jaz sem Rešitev in Odpuščanje!« In so se blagoslavljajoče položile na mojo glavo. Šele tedaj, moji bratje, sem vedel, kam se moram postaviti.
38 Če pomislim na grozote in trdosrčnost templja in jih primerjam z Jezusovo ljubeznijo, potem vendar ni težko dojeti mojega ravnanja! Poleg tega pa se je še zgodilo, da je moja žena po Njem ozdravela in je zdaj srečna s svojimi otroki! Kakšna milost! Jezusovo božanstvo in poslanstvo popolnoma spoznati, medtem, ko tisti, ki sedijo na Mojzesovih stolih, vse te milosti pred svojimi očmi vidijo kot izrodek pekla brez, da bi slutili, da so ravno oni tisti, na katere se to nanaša.
39 Kolikokrat bi lahko Jezus, Gospod, uničil tempelj in vse nas in kako pogosto nam je dal vedeti, da Je prišel, da bi izpolnil postavo Jehove, ne pa, da bi jo ukinil! Podpirati in ščititi slabotne so bile glavne temeljne poteze Njegovega delovanja. Kaj smo pa mi delali? Uničili in razdejali smo, kar nam ni ustrezalo in usmrtili celo največjega dobrotnika človeštva. Tako stojim pred vami, kot nekdo, ki je bil sprejet od Njega, ki pa tudi lahko reče: Moja zadolžnica je raztrgana in moja krivda zbrisana od Gospodove brezmejne ljubezni in usmiljenja, ki je tu Bog od večnosti do večnosti. On je odšel od nas, toda Njegovi zvesti nosijo Njegovo sveto volilo v svojih prsih in čakajo na klic svojega Gospoda in Mojstra. Kdaj bo sledil ta klic – lahko jutri – lahko tudi kasneje. Potem boste vsi gledali Jezusovo moč, veličino in krasoto!«
40 Po tem govoru se je Jeremija špotljivo nasmehnil, zato je Enos ponovno vprašal: »Brat, zakaj ne verjameš mojim besedam in mi hočeš nekaj sovražnega vreči nasproti, da bi me užalil? Zakaj nisi še nikoli sam resno razmislil o tem, da bi prišel do resnega vprašanja: Kaj pa če ima Mojster Jezus le prav in smo mi vsi zapeljani od

sovražnika življenja?
41 Glej, mi smo bili nekoč mišljenja živeti v dolgi življenjski povezavi drug z drugim, pa vendar smo bili notranje zelo oddaljeni drug od drugega. Mene to priganja, da ti svetujem, da se spreobrni, ker je še čas! Še lahko sprejmeš milost doživeti nebesa, ki bodo tvojo notranjost napolnila in izpolnila z največjim veseljem. Kar je bilo dano meni, lahko prejme vsak, ne da bi moral zaradi tega zapustiti tempelj ali mu postati nezvest. Lahko si pridobiš Jezusovega duha, ker On je in Se imenuje: Ljubezen – potrpljenje – in usmiljenje! Te tri lastnosti te bodo naredile za Jezusovega učenca in dobrotnika tvojih soljudi! Zato zapusti svoj posmeh in špotljivost in glej, da ne boš tudi ti žrtev sovražnika vsega življenja!
42 Ti pa, Gospod Jezus, ki si v duhu med nami, blagoslovi te moje besede! Tebi v slavo – in nam za dobro! Amen!«
43 Mnogo rok se je stegnilo proti Enosu, toda Enos je rekel: »Bratje, Gospod je vse, zato se zahvalimo Njemu! Če pa hočete zvedeti še več, je tukaj Lazar in tu sta tudi Peter in Jakob! Mogoče je tudi, da vedno lahko vstopite pri bratih, ki sedaj prebivajo v moji prejšnji hiši. Ne bojte se pred ljudmi, Gospod naj bo vaš delež! On edini naj bo naša trdnjava in naše zaupanje! Kot je On mene tako čudovito obvaroval in povrhu s Svojo milostjo osrečil, tako ljubi On vse!«
44 Jeremija je postal molčeč. Toda toliko bolj so postali živahni drugi gostje, kajti njihov strah ped templarji je izginil. Tako je nekdo rekel: »Sedaj nam manjka samo še Mojster!« -
45 Tedaj pa je vstal Peter rekoč: »Bratje v Gospodu! S temi besedami dobro izražamo naše hrepenenje, da bi z Njim preživeli vesele trenutke ali ure. Toda na drugi strani s tem oznanjamo, da On še ne živi v nas! Glejte, preden se je On od nas poslovil, nam je dal čudovito obljubo: ¨Jaz – sem pri vas – vse dni! ¨ In jaz sem že doživel, kako je čudoviti mojster to Svojo dano besedo izpolnil!
46 Ko bi vi vsi občutili z menoj, kako se jaz počutim eno in povezan z Mojstrom, bi se vsi prav tako veselili, kot se jaz. Kajti rečem vam: Gospod Jezus Kristus je na novo prišel, mojim očem res nevidno, toda notranje tako čudovito, tako polno moči in gotovosti, da jaz v svoji predanosti lahko prav tako delujem v Njegovem duhu, kot on sam. Zato verujte in ne dvomite niti za trenutek, da je Jezus – tukaj med nami! Kajti naš Gospod in Mojster hoče, da bi bilo vsem, vsem ljudem pomagano in bi sprejeli večno življenje, da bi verovali v Njegovo poslanstvo in si prilastili Njegovega duha, ki je postal razodet na Golgoti celemu svetu in vsem drugim svetovom.«
47 Tedaj pa je nekdo od gostov stopil k Petru in ga prosil: »Peter, tvoje besede so me napolnile z novim upanjem, kajti tudi jaz verujem v velikega zveličarja Jezusa! Že

dolgo je moj brat bolan, ali lahko tudi ti, tako, kot Jezus, ozdraviš bolne?«
48 Peter je odgovoril: »Če veruješ in je tvoja prošnja rojena iz najglobljega srca, potem pripelji svojega bolnega brata, da se bo na novo izkazala in razodela Jezusova moč in čudovitost: ON je v naši sredini!«
49 Jeremija pa se je na novo razburil in glasno zakričal: »Ali hočete še naprej preizkušati Boga? Ali ni dovolj, da je Nazarenec odvzel templju in njegovim služabnikom ugled pred narodom?«
50 Peter pa je hladno odvrnil: »Če se počutiš notranje dovolj močnega, da lahko pomagaš temu bratu, ki hrepeni po pomoči, te bomo radi podprli z blagoslovom in priprošnjo. Pomisli pa, da to ne more biti greh, če hoče nekdo drugemu prinesti pomoč in tolažbo. Kdor je s prošnjo prišel k Gospodu in Mojstru je bil tudi odrešen svojih nadlog. Če pa hoče veliki Zveličar Svoje delo preko nas nadaljevati, ali je to po tvoje preizkušnja Boga?«
51 Tedaj je Jeremija umolknil, Peter pa je čisto napolnjen z Jezusovim duhom dalje živahno govoril: »Bratje! Vsak od nas naj se potrudi delovati s tistim, kar od Gospoda in Mojstra živi v njem. Stiske ljudi in njihovo upanje na izpolnitev naj bodo naše potrebe! Potem bomo občutili, kako se vedno bolj vživljamo v velike naloge, ki nam jih je zaupal Mojster: Pomagati vsem in jim služiti! Mi jih bomo rešili in izpolnili, ker so Njegove besede: ¨Jaz sem pri vas!¨ koreninska moč vseh naših dejanj!
52 Tako naj ne bi mislili samo mi, kot Njegovi učenci, ampak vsi! Tudi ti, brat Jeremija, lahko doživiš čudež, ker si ti prejšnji Jezusov sovražnik, zdaj pa lahko postaneš Jezusov spoznavalec in pospeševalec Njegovega duha ljubezni in resnice. To ti lahko zveni neverjetno, ker si zraščen s sovraštvom in moraš sovražiti, kar je proti tebi in templju. Toda prav zato, ker si nasprotnik in sovražnik, te je mogoče prepričati, da, kjer živi sovraštvo in gnus, lahko živi tudi ljubezen in naklonjenost.«
53 Tedaj so se odprla vrata in vstopila sta dva moža in ena ženska. (Bil je tisti, ki je pripeljal svojega hromega brata in njegova žena.) Že od daleč je bilo videti, da ima pripeljani velike bolečine, kajti njegove oči so ležale globoko in noči brez spanja so se kazale na njegovem obrazu, njegova hoja pa je bila težavna in počasna. Žena je boječe pogledala naokrog in se prestrašila, ko je ugledala duhovnike. Bolnik pa je gledal samo v Petra, ki se je z zaskrbljeno ljubeznijo trudil okrog njega.
54 »Tukaj smo.« je rekel prosilec. »Ni bilo lahko pripeljati sem mojega brata. Njegove moči so hotele pogosto popustiti, samo upanje na pomoč ga je krepilo.«
55 Peter je rekel Jeremiju: »Tukaj poglej nesrečneža, ki hrepeni po rešitvi in mu zdravje pomeni največ. Ali hočeš, da se mu pomaga? Tukaj vam je ponujena priložnost, da dokažete svoje božje poslanstvo in vsem nam dokažete in nas

prepričate, da ste vi, templarji, od Boga izvoljeni in maziljeni!«
56 Jeremija je molčal, ker mu je bilo to povabilo neprijetno ravno tako kot tudi drugim templarjem.
57 Peter pa je govoril dalje: »Če sedaj molčiš, kako naj tempelj potem zopet pride do ugleda? Ali ni vaše molčanje žalostno znamenje in priznanje vaše nemoči? Samo z govorjenjem se ne da ničesar izboljšati! Šele v hotenju in dejanju pokažemo, kakšnega duha otroci smo!«
58 Okrog mož je vladala tišina, potem pa je žena vprašala: »Ali si ti eden od tistih, ki so se družili z Zveličarjem? Povej, kaj naj naredim, kajti moj mož se mi smili, ko gledam, kako se zvija v nenehnih bolečinah.«
59 »Veruj v Gospoda Jezusa! On edini bo tvoj pomočnik in rešitelj. Mi smo samo Njegove priče!« je odgovoril Peter.
60 Žena je še vprašala: »Kam naj ga peljem, da Ga bom srečala? Kajti od Njegovega vstajenja še ni nihče slišal, kje se je nastanil.«
61 »Žena!« je rekel Peter, »Gospod in Zveličar Jezus je vsepovsod, kjer proseča in zahtevajoča srca hrepenijo po Njem. Izpolnil bo vsako prošnjo, če bo prišla iz globine srca in duši služila za zveličanje.« Obrnivši se k bolniku pa je rekel: »Brat! Tvojo žalost in bolečine čutim s teboj. Ali tudi ti tako veruješ v Zveličarja, kot tvoja žena? Glej, jaz sem človek, enak tebi, toda napolnjen z voljo, da ti pomagam. Toda brez tvojega zaupanja (vere), da ti Jezus hoče in lahko pomaga, bi mi bilo nemogoče, ker je tvoja vera vhod, ki odpira pot Njegovi zdravilni moči. Čeprav Ga tvoje oči ne vidijo in tvoje uho še ni moglo slišati Njegovih besed, je vseeno v tvojem srcu ustvarjena možnost, da Njega občutiš, Ga prosiš in se Mu zahvaljuješ!«
62 Bolnik je tiho odgovoril: »Jaz verujem Vate, Ti Zveličar sveta! - Jaz verujem! – Pustite me moliti k Njemu!«
63 Tedaj je Peter položil obe roki bolniku na glavo in molil, govoreč: »Gospod Jezus! Tvoja ljubezen nikoli ne preneha in nas dela za nosilce tvojega duha! Tukaj je bolan otrok, ki si želi pomoči od Tebe! Izkaži se tudi tu, kot vedno, kot veliki pomočnik in Zveličar. Amen!«
64 »Ti brat pa se veseli! Njegove oči te gledajo z ljubeznijo, Njegove roke pa te blagoslavljajo! In tako ti rečem: Vstani! – Tvoj Zveličar Jezus ti je pomagal! – In je znova dokazal, da živi med nami!«
65 Tedaj pa je rekel pravkar ozdravljeni: »O Jezus, kje si? Želim se ti zahvaliti z vsem žarom svojega srca in moja usta naj vnaprej priznavajo samo Tvojo moč in čudovitost! Oh, kaj sem jaz, da si se spomnil name in si mi tako milosten! Bratje, poglejte sem! Moji pohabljeni in boleči udje - so zdravi! In to samo po milosti

Zveličarja Jezusa!«
66 Tedaj je rekel Peter: »Pojdite domov in hvalite in se v srcu zahvaljujte dobrotljivemu Bogu, ki se nam je razodel, kot Jezus in nas je storil za posrednike Svojega duha! Poklonite Mu vso svojo ljubezen, kot vam je on podaril novo življenje iz Svoje ljubezni.«
67 Jeremija ni mogel dojeti, da se je to zdravljenje izvršilo tako hitro, zato si je ogledoval ude ozdravljenca, nato pa rekel: »Če nebi s svojimi očmi videl ti pohabljeni roki, bi tudi tukaj verjel v goljufijo. Toda povej mi, kako se je lahko vse to zgodilo?«
68 Tedaj pa je namesto ozdravljenca odgovoril Ursus: »Si še vedno mišljenja, da se to ne zgodi s pravimi stvarmi? Glej, daješ si slabo spričevalo, kajti, kjer se govori o stvareh, ki niso vsakdanje, moraš priti na dan z neko drugo vnemo, da izveš pravo resnico! Kako pa boš sedaj pred seboj in svojimi človeškimi brati, ki jih učiš Mojzesovih zapovedi, priznal, da si videl čudež. Če se čutiš resnično zadolženega, da ščitiš svetost vašega templja in si resnični služabnik, bi moral reči o sebi: Na mojih delih naj ves svet spozna, da sem služabnik velikega Boga Jehove! Če pa tega ne moreš, sprejmi Jezusovo roko, ki se ti ponuja skozi nas in se pusti voditi v svoj lastni svet, da boš spoznal, kako daleč v prepadu se nahajaš. Ti nam groziš, mi pa bi te radi videli srečnega, da bi se tudi ti naučil reči o sebi: Postal sem drugačen, neki novi človek in to samo skozi odrešenjsko ljubezen Vstalega!«
69 Jeremija je odgovoril: »Ti si mlad Rimljan in si predrt z duhom Nazarenca in res misliš dobro. Pomisli pa, da sem jaz star in ne morem in ne morem imenovati belo, kar sem do sedaj videl črno. Priznam, da je moje mnenje o Jezusu dobilo veliko razpoko, da pa bi me vključili v vašo skupnost, je pa preveč zahtevno. Priznam, da sem poražen, toda ne spreobrnjen! Pustite me pri miru, kot tudi jaz vaših nočem več motiti!«
70 Templarji so molče zapustili gostišče. Drugi gostje pa so hoteli še nekaj slišati o Jezusovem slovesu v Betaniji. Peter je rekel: » Bratje, pustite nas za danes iti narazen! Kmalu se bo Mojstrova obljuba izpolnila. Šele potem bomo vsi živo prežeti z veselo zavestjo, da smemo skozi Jezusa sedaj hoditi po novi poti, ki vodi k najvišjemu cilju, k zedinjenju med Bogom in človekom! Pazite na to, da se vaša ljubezen do Njega in do bližnjega ne bo ohladila, temveč postajala vedno bolj živa, kajti notranje življenje bratov je Mojster zaupno položil v naše roke. Biti na to vedno pripravljen, je naša rešitev! Vsi vemo, da gremo velikim nalogam nasproti. Da žrtev, ki jo je doprinesel Jezus ne bo izvršena zaman, mora naša ljubezen in notranje zaupanje do Njega najti sredstvo, ki bo v nas odstranilo vse stvari, ki so do sedaj ovirale naš razvoj do Božjega! Nikoli ne dopustite, da bi v vas vstajali dvomi ali celo

nezaupanje, kajti s tem ponudite roko za zvezo sovražniku življenja. Bodite neustrašni in močni. To smete biti. Nihče nima več pravice na vas, kot samo Gospod in Mojster. Zato se mu hočemo zahvaliti z vso našo ljubeznijo. In kar nam še drugače leži na naših srcih, mu v duhu položimo pred noge. Njegova milost in Njegov sveti mir bodi z nami! Amen!«

4. Opomin k ljubezni

1 Naloge učencev niso postajale manjše, temveč vse večje, kajti tempelj se ni zadovoljil s tem, kar je prodiralo kot resnica. Betanijo so nadlegovali vsi tisti, ki so zaradi templja zašli v dvome o Jezusovem vnebohodu, ki je nekatere iztrgalo iz njihove gotovosti, ki je bila v resnici samo mlačnost. Duhovniška obrekovanja so postajala vedno bolj grozljiva, toda učenci so opominjali k strpnosti in potrpljenju.
2 Ursus pa je notranje rasel in tako je rekel nekega jutra Lazarju: »Brat! Danes je poteklo sedem dni od velikega dogodka na Oljčni gori. V teh dneh je sovražnik praznoval veliko zmagoslavje, kajti, kjer je Gospod dvignil srca in jih utrdil v veri, je sovražnik deloval v hinavski obliki temu nasprotno. Zato se moramo braniti!«
3 »Brat Ursus, tudi meni je skoraj raztrgalo srce ob misli, kako hitro sta ljubezen in Mojstrov blagoslov pri nekaterih pozabljena. Včeraj sem bil pri krčmarjevem gostišču v Jeruzalemu. Tempelj se povsod razširja in si dovoli po plačanih hlapcih razširjati veliko neresnic o Gospodu. Bratje pa se tiho zadržujejo, vendar so polni upanja in s hrepenenjem pričakujejo obljubljeni trenutek, ko bodo gnani od duhal smeli pričati in dokazovati o Mojstrovem življenju in resnici Njegovega nauka! Tukaj v Betaniji res še nekateri iščejo svoje zveličanje, toda pogosto gredo nezadovoljni dalje, ker se podpira zvestoba in vera. Kljub vsemu pa se zbira okrog učencev veliko število, ki v Jezusu Kristusu osupljivo delujejo. Tako se sedaj tehtajo moči! – Če verjamem v svoje občutke, potem mislim, da bo v treh dneh padla odločitev!«
4 Ursus ni bil čisto zadovoljen, da bi še trije dnevi minili nekoristno. Zato je rekel: »Brat! Odjahal bom v Jeruzalem. Vleče me naravnost v tabor tistih, ki Gospoda zavestno zasramujejo. Nobene časti nebi imel več, če bi samo še eno uro mirno sprejemal te laži. Ali nimamo dovolj tolažbe, če hočemo biti borci in izpolnjevalci v Njegovem duhu? Ali nimamo dovolj moči na razpolago v borbi za Njegove čudovit in svete cilje? Na naše molčanje gledajo templarji samo kot na slabost!«
5 »Brat Ursus! Ne posegaj pred voljo Gospodovo.« ga je hotel Lazar pomiriti. »Vse ima svoj čas in potrebuje svoj čas. Razumem te, da nočeš biti nedejaven. V svoji hvaležnosti do Gospoda hočeš izpolniti stvari, za katere mogoče še ni čas. Toda, če te priganja notranji občutek, obišči brate in doživi tam duha, ki njim daje polno

zaupanje. Tam prihaja Demetrij, povej mu o svojem namenu in pojdi za potegom svojega srca.«
6 Tako se je zgodilo in v kratkem času je bil Ursus na poti proti Jeruzalemu. Njegov cilj je bilo gostišče. Tja je prijahal okrog poldneva in na dvorišču predal svojega lepega konja hlapcu. V veliki gostinski sobi je bilo nekaj templarjev, ki so se z nekaterimi tujci živahno pogovarjali. Krčmar je prinesel kruh in vino in kot neudeleženec je Ursus sledil pogovorom prisotnih. S ščuvajočimi lažmi so teptali templarji vsako dobro misel na zveličarja Jezusa.
7 Tedaj je spregovoril nekdo od tujcev: »Vašim besedam ne morem prav verjeti, kajti sli, ki so nauke in dejanja tega Nazarenca sami slišali in videli, so bili zanesljivi. Slepim vrniti vid in gluhim sluh je že nekaj, kar se v Judovski deželi do sedaj ni dogajalo! Obžalujemo, da smo prišli prepozno. Zelo radi bi s tem Nazarencem sami govorili.«
8 »Kar vi obžalujete je v resnici vaša sreča.« je odgovoril templjar, »kajti kdor je zapadel temu Nazarencu, se ga ne more več rešiti, ker je On delal z Belkezubom. Če nebi bilo tako, Ga templju nebi uspelo narediti neškodljivega. Hoteli so raznesti govorice, da je On vstal in se zdaj končno odpeljal proti nebu. To nič ne spremeni na dejstvu, da je bil Nazarenec največji goljuf in Njegovi privrženci ogoljufani.«
9 Ursus je vstal s svojega prostora, šel proti duhovnikom in rekel strogo: »Slišal sem tvoje besede in jih dobro pretehtal. Ali si pripravljen prinesti potrdilo o resnici tvojih govoric? Kajti po tvojih besedah bi bil tudi jaz ogoljufanec! Ne misli pa, da boš imel lahko igro, kajti jaz sem, kot vidiš Rimljan, ki jim resnica najvišje in najsvetejše! Po drugi strani pa ti povem, da jaz sam poznam Jezusa!«
10 Tedaj pa je duhovnik odgovoril: »Kaj pa tebe briga naš pogovor, ki ga vodimo s temi tujci? Sploh pa moraš mojo čast duhovnika spoštovati in verjeti, ne pa dvomiti mojim besedam!«
11 »Torej, ker si duhovnik,« je Ursus odgovoril, »misliš, da lahko razširjaš laži in obrekovanja in misliš, da morajo vsi slepo verjeti, kar se vam zdi pravilno in pravično? Ali se ne zavedaš, da se govori o Jezusu Kristusu, o tem, ki je že stoletja obljubljen in od vašega naroda najbolj hrepeneče pričakovan? Mnogi so doživeli božanstvo Njegovega poslanstva in tudi vi veste, da so se z Jezusovim prihodom napovedi izpolnile. Če bi bil Jezus rojen v Rimu in bi tam storil takšna dejanja, bi vse oltarje uničili in bi samo Njemu postavili tempelj, ki bi služil samo Njemu in Njegovi slavi v čast. Toda jaz vem, da vi ljubite samo zaklade tega sveta in vaša slava, da ste Božji služabniki, vas je naredila za barbare! Kako pa mislite obstati, ko bo On ponovno prišel v duhu in moči, ki bo vsako laž osramotila in jo razkrila vsakemu duhu?«

12 »Bodi brez skrbi,« je duhovnik odvrnil špotljivo, »mi se bomo obdržali! Novemu nauku smo zdrobili glavo in zlahka bomo naredili neškodljive tudi njegove organe. Dobro vem, da je Betanija vaše oporišče, toda, bo že prišla priložnost, da bomo to vaše pribežališče razdejali!«
13 Pri tem se je Ursus vznemiril in zaklical: »Zahvalite se Bogu, da sem Jezusov učenec, kajti to žalitev mojega prijatelja Lazarja in mojega Stvarnika in Zveličarja Jezusa bi moral drugače oprati s krvjo. Če si si prilastil pravico, da lahko nekaznovano lažeš, ker si duhovnik, si lahko jaz, kot Rimljan, vzamem pravico, da te kaznujem, kajti, kdor užali Rimljana, je zapadel zakonu. Lazar je sedaj Rimljan in resnica je njegova čast. Torej vzemi besede nazaj ali pa prinesi potrdilo o resničnosti!«
14 Drugi duhovniki so hoteli pomiritev, toda Ursus je ostal trden. Poklical je zakupnika in zahteval sla, ki naj bi pripeljal rimsko stražo. Tedaj pa so se duhovniki premislili in začeli zatrjevati, da so ravnali po poznanem dokazu velikega duhovnika in začeli prositi za prizanesljivost.
15 Ursus se je obrnil proti tujcem in rekel: »Tukaj vidite, kako si sovražnik vsega življenja prizadeva uničiti čudoviti posevek Zveličarja Jezusa! Ni dovolj, da so odstranili Tistega, ki je bil bolnim in ubogim zdravnik in zveličar, sedaj počnejo celo še večji greh, ko hočejo odstraniti tistega, ki je tolažnik naših dušnih moči, ki je nastal po Njegovem silnem žrtvovanju, kot posrednik med Bogom in človekom in po Njegovem vstajenju prinesel vsemu svetu potrdilo, da je On v Bogu in z Bogom Eno! Pojdite z menoj, jaz vas bom odpeljal k tistim, ki so od Njega izvoljeni. Vam pa, duhovniki Jehovine hiše, dajem dober nasvet, da ostanite v vaših templjih. To gostišče bom dal zastražiti in vsakega aretirati, kdor bi hotel temu gostišču ali hiši v Betaniji škodovati ali zasramovati lastnika. Ker se držite Mojzesa, naj vam bo tudi po Mojzesu postreženo: Oko za oko, zob za zob! Ljubeči Jezusov nauk: ¨Ljubite se med seboj, kot vas ljubim Jaz!¨ je za vas sovražen, torej se ne čudite mojemu strogemu merilu!«
16 Zakupnik se je razveselil teh, z največjo resnostjo izgovorjenih besed in rekel: »Končno enkrat beseda ob pravem času, kajti dolgo teh templarjev ne bi mogli več prenašati!«
17 »Zaupaj v Boga, naše delo ni zaman!« ga je potolažil Ursus.
18 Slove je bilo kratko in v pol ure je prišel Ursus v Marijino hišo. Toda zelo je osupnil, ko je videl, da je bilo v veliki sobi, podobni molilnici, polno ljudi. Medsebojno veselje je bilo pristno, toda še bolj so se veselili tujci, ki so končno prispeli do izvira in si poiskali pojasnila pri tistih, ki so bili priče Jezusovega življenje.

19 Ko je Ursus pripovedoval o dogodkih v gostišču, je Johanes (Janez) postal zelo resen. »Brat«, je nato rekel, »strogost je dobra, toda zakaj strogost, ko pa ima ljubezen veliko več možnosti, da zmaga? Glej, živimo v času najresnejše priprave, čeprav so naša srca napolnjena s pritiskom delovanja. Vemo, da Gospod ni samo v naši sredini, temveč v vsakem posamezniku med nami, toda tako, da mi sedaj vidimo vse čisto drugače, drugače spoznavamo in naše naloge hočemo izpolniti samo v Njegovem smislu.! Ti si deloval v najboljši volji, toda vedno moraš pomisliti, kako bi v tem slučaju deloval Mojster? Pomisli, če ti za to veliko delo služenja potrebuješ še tujo pomoč, ostaja to še vedno človeško delo! Mojster ne pozna nobene druge pomoči, kakor samo moč, ki je Njemu lastna! Če je deloval, da bi pomagal ali sovražnike držal stran od Sebe, je vse delal iz te moči, ki je bila Njegova lastnina! Glej, ta tihi čas nas vodi vedno globlje v naš lastni jaz. Še nikoli nismo videli, kako čudovito je človek opremljen, toda sedaj ko nimamo nobenega oporišča, spoznavamo v vsaki uri pomočnika od zgoraj, kot moč! Mi smo živeli v Gospodovem življenju, podobno, kot je otroško življenje v hiši staršev, kjer je vsega v izobilju. Brez skrbi smo se pustili voditi, dokler tudi pri nas ni vstopila resnost.
20 Ko je Mojster odšel od nas, smo bili potolčeni. On sam ni izpolnil čudež Njegove moči v nas. Kar ni bilo mogoče v treh in pol letih, se je sedaj v teh sedmih dneh dopolnilo. Tako, da se veselimo, da bomo smeli pričati o Njegovi ljubezni iz Njegove moči. Občudovati smemo, kar so naše oči videla na in od Mojstra. Kaj pa nam je mogoče v tej naši nastali živi veri, ne bodo morali priznati samo tisti , ki živijo z nami v sosvetu, ampak tudi naši nasprotniki.
21 Zato, brat Ursus, Njegov duh in Njegovo življenje v tebi bosta tudi tvoja moč in sila! Ti Njegovo moč poznaš kot nekaj najčudovitejšega, zato pričaj sedaj tudi ti o Njem, da bo svet spoznal – Njegovo lepoto v tebi!«
22 Ursus je podal bratu Janezu roko in potrdil: »Vedno zadeneš tisto pravo! Kdaj bo že naenkrat tista stara navada v meni izginila?«
23 «Kadar ne boš deloval več iz svoje, temveč samo iz Jezusove ljubezni!« mu je odgovoril Ursus.
24 »Kako pa bom vedel,« je vprašal Ursus po premisleku. »ali delujem iz svoje ali iz Jezusove ljubezni?«
25 Janez mu je odgovoril: »Ursus! Če hočeš enako z enakim plačati, deluješ kot človek brez vsakega boljšega spoznanja! Če pa zlo povrneš z dobrim, si prežet z Jezusovim duhom!«
26 Tujci so bili zaradi tega govora globoko presunjeni in nekdo je vprašal: »Ali ste vi v sebi trdno prepričani, da najdete pri vašem Jezusu vsak čas popolno podporo? Mi

smo na žalost veliko prepozno zvedeli o tem čudovitem človeku in o Njegovih delih in nauku. Godi pa se nam še tako, da si sploh ne moremo zamisliti, da Ga ni več! Tako nam je, kot bi on v vsakem trenutku lahko vstopil in bi nam rekel kaj ljubeznivega in čudovitega.«
27 »Prijatelji«, odgovori Janez, »Gospod se je moral vrniti zopet nazaj v Njegovo večno kraljestvo zavoljo zveličanja ljudi, toda Njegov plan ljubezni pa naj postane razodet vsem ljudem! Zato si je na mnogih, mnogih mestih obudil priče, ki bodo Njegovo rešenjsko delo nadaljevali. Res pa je bila to milost brez primere, živeti z Njim, kot človek in brat. Toda večje in čudovite je še namenjeno tistim, ki Ga dojamejo samo v svojih srcih in živijo potem čisto po Njegovem duhu! Mi pa vemo, da je Gospod vedno pri tistih ki iz Njegove obilice milosti in iz bogastva Njegove ljubezni hočejo biti pravi služabniki in pomočniki svojim bližnjim. Prežeti od duha vsega življenja, smo zrasli iz delavnika ven in smo spoznali, da zemlja z vsemi prebivalci pomeni samo navidezno življenje, da dobi, določeno vrednost in vsebino šele, ko človek po Jezusu Kristusu postane "nova kreatura"! Ta čudež se izvršuje (dopolnjuje) postopoma pri vsakem, ki resno hoče, in tako nam postanejo nebesa in zemlja enaka!«
28 Reče nekdo od tujcev, po imenu Gregor: »Kako milo zveni tvoja beseda, in kako velika je podoba Zveličarja, ki si nam joti predstavil. Komaj nam je razumljivo kako nam ti s kakšno gotovostjo pričaš o večnem Bogu in Gospodu! Po tvojih kratkih toda vsebinsko bogatih besedah mora biti Jezus z vsemogočnim Stvarnikom Eno, kajti drugače se nebi moglo zgoditi, da bi mi ljudje postali neki novi človek. To bi bil vendar čudež vseh čudežev! Jaz poznam mnogo soljudi, ki bi žrtvovali polovico premoženja če bi lahko postali neki drugi novi človek.«
29 »Brat«, odgovori Janez, »vsi, ki vidiš tukaj, so po Gospodovi milosti že postali več ali manj novi ljudje. To pa povzroči samo lastna volja, ki se popolnoma podredi Gospodovi volji. Mi vsi smo se učili od Gospoda, kako je on svojo lastno voljo podredil čisto božji volji. Toda ta božja volja mora biti najprej dobro spoznana. Tudi vi in vsi ljudje bodo morali pred tem spoznati in priznati pravo božjo voljo. In šele pri tem vstopu v božjo voljo gremo naproti Jezusu. Kljub temu pa ostaja človek kar najbolj svoboden, kakor si sploh lahko predstavljamo, kajti nihče ni k ničemur prisiljen nekaj storiti ali opustiti. Ja, povem vam še več, Jezus lahko nekaj pomeni samo tistim srcem, ki so s svojo svobodno odločitvijo volje prežeti od hotenja in delovanja za Jezusa! Časi so resni, ker nas čakajo težke naloge, toda mi jih bomo rešili, ker nas obvladuje samo ena volja, živeti samo še za Njega, našega Gospoda in Mojstra, ki nas ni učil samo ljubezni, temveč je to ljubezen živel pred nami. Ja, še več: 0 veličini

Njegove nesebične ljubezni in njegovi boleči žrtvovani smrti mora vse molčati! In ta ljubezen bo v srcih tistih, ki pri Njem iščejo tolažbo, in si gradijo živi spomenik, ki bo kljuboval vsem viharjem sveta!«
30 Gregor nadaljuje: »Želim si, da bi vse to dojel tako, kot ti tu predstavljaš in bi se štel za srečnega, če bi to čudovito življenje lahko imenoval svoje. Zato vas prosim tudi v imenu mojih bratov: Dovolite, da ostanemo pri vas, dokler ne bomo dojeli tega novega življenja.«
31 »Radi vam to dovolimo«, odgovori Janez, toda ne tukaj, temveč v Betaniji. Ostanite pri bratu Lazarju, tam živi isti duh, kot tukaj in tam so ustvarjene tudi mogočnosti za vaše bivanje tako prijetno kot je le mogoče. Brat Ursus vas bo spremljal tja.«
32 Zdaj so ponudili tujcem kruh in vino. Ursusu to naročilo seveda ni bilo preveč všeč, ker bi rajši ostal pri bratih v Jeruzalemu.
33 Janez pa reče mehko: »Brat! Ne dopusti, da se v tebi dvigne, kar bi to novo življenje v tebi lahko stiskalo! Glej, bratom bi življenje v Betaniji pokazalo veliko bolj pomembnejšega in silnejšega, kot tukaj v Jeruzalemu, kjer se samo govori (pridiga) in moli. Tudi ti se tukaj dalj časa nebi dobro počutil, kajti glej, tukaj se o Gospodu in o novem življenju sicer veliko govori, toda v Betaniji se tako živi! Tukaj je beseda - tani so dejanja.«
34 Še eno uro preživijo bratje z Ursusom in s petimi (tujci) skupaj, nato se ponudijo nekateri bratje tujce spremljati v Betanijo, ker je moral Ursus še enkrat nazaj v gostišče po svojega konja. Pri tem pa se spomni, da bi le odšel na komandaturo, da bi si zagotovil nekatere vojake za vzdrževanje reda v gostišču. Tam pa mu je bilo to odbito, ker je bila v Jeruzalemu samo majhna posadka.
35 Zdaj je šele uvidel, kako prav je imel Janez in ponižno je prosil v sebi Gospoda za odpuščanje in potrpljenje z njim. V njegovem srcu pa se zgane novo življenje! Kot zvoki harfe zadoni v njegovem srcu in oblikujejo se besede: »Ostani vedno v miru, in obvaruj globoko v temelju srca Mojo podobo, da bo vedno ostala v tebi živa! Kajti ti nisi poklican, da bi pričal o Mojem življenju, kot človeškem Sinu, temveč o tistem, ki je vstal - in živi v tebi!«
36 Kako ga je razveselilo to doživetje sredi med tujimi ljudmi! Kako vzvišenega se je počutil nasproti posvetnemu! »Ena beseda od mojega Zveličarja - in z enim udarcem - in svet izgleda čisto drugače!« mora zdaj povedati sam sebi. »Lahko pride, kar hoče, jaz sem pri Njem!«
37 Tako prispe v gostišče in s stiskom roke se poslovi od zakupnika, in kmalu je na svojem arabskem hengstu (žrebcu) dohitel tujce, ki so bili na poti proti Betaniji.

Razjahal je in ta lepi konj jim je sledil sam od sebe, nad čemer so se tujci zelo čudili. Ursus pa jim razloži: »To naredi samo ljubezen! Sramotno je, da človek vsa dobra dejanja večnega Stvarnika, tudi po živalih tako malo spozna, in Mu ni valežni za vse to!"
38 Kako strmijo tujci nad to preprosto resnico, kajti te besede so padle na pripravljena tla.
39 Bratje se zdaj poslovijo in se vrnejo nazaj, in med globokimi razgovori drugi dosežejo Betanijo. Kot vedno, so bili tudi ti tujci prisrčno sprejeti, in doživijo resnico, ki je ležala v Janezovih besedah: »Tukaj v Betaniji živijo dejanja.« Večer je zopet združil vse goste v posvečeni uri pobožnosti, ko Lazar iz srca prihajajočimi besedami priča o čudoviti zveličarjevi in odrešenjski ljubezni. »Kar je bil On nam, tega večno ne bomo pozabili, kar pa nam je 0n sedaj, pa naši soljudje naj nebi nikoli mogli pozabiti! Tako skupno gradimo na velikem delu in stvareh in najemamo mnoga srca, ki bodo zopet prežeta z Njegovo veliko zveličarjevo ljubeznijo!«
40 Nato pa se podajo vsi k počitku.
41 Vendar Lazar z Demetrijem in Ursusom ostane še dalje skupaj in oba vprašata Ursusa: »Kako in kakšne pa si našel učence v Jeruzalemu?«
42 »Drugačne!« - odgovori Ursus. »Oni niso več tisti, ki jih je treba voditi, ker je vsak postal za voditelja. Njihov način je res isti, toda to sem opazil :oni so že prežeti od duha in resnice večnega božjega duha, in še vseeno hočejo ostati v tišini.«
43 »Potem je tudi moja slutnja pravilna«, odvrne Lazar, »zato bomo šli v jutru praznovanja Binkoštov v Jeruzalem. Veliki dogodki mečejo vedno senco naprej! Tam bomo tudi mi doživeli, kako Gospod izpolnjuje Svoje obljubljene besede!«
44 Nato poroča Ursus svoje doživetje z duhovnikom in o modrem nauku, ki ga je dobil od Janeza.
45 Lazar pa reče: »Brat, jaz sem vedel, da moraš ti to važno skušnjo narediti, kajti Mojstrovo delo je osnovano na ljubezni, vendar zasidrano na trdnih temeljih, potrpežljivosti in ponižnosti! Ne hoteti več, kot hoče Mojster. Spoznaj jasneje Njegovo voljo v sebi, potem bo tvoj duh prodrl sam od sebe v globine modrosti resničnega božjega življenja. Ni tisti velik, ki hoče z naukom svoje besede spreobrniti cele narode, temveč tisti, ki najgloblje spoznano voljo - Boga pridobi za svojo lastnino in postane zgled vsem narodom«.
46 Tu pa Ursus skromno odgovori: »Brat Lazar, v kako globoki krivdi stojimo pred teboj! Sedaj tudi vem, zakaj nas nisi hotel pustiti odpotovati. Kaj bi se zgodilo, če bi prišel z mojim priganjajočim srcem med tuje ljudi? Čudoviti zveličarjev nauk 1jubezni bi zvedeli iz iznakažene skušnje, ki se naslanjajo na prikrito samoljubje. Toda zdaj

gledam globoko in spoznavam vedno bolj jasno sveto veličino ljubezni Gospoda in Mojstra - in naše naloge! 0 kakšen duh je potreben tudi tistemu priti naproti z ljubeznijo, o katerem bi vedel: on je moj izdajalec!« -
47 Tu pa položi Lazar svojo roko Ursusu na glavo in reče: »Ursus! Zdaj dani v tebi nova jutranja zarja! Po tej poti hodi zdaj za Mojstrom! Vstajali bodo mnogi apostoli v bodočnosti, ki pa Gospoda še ne bodo mogli dojeti v vsej Njegovi globini in veličini. In zato bo Njegov veliki tako vzvišeni nauk-1jubezni moral prenesti nekatere iznakaženosti. Kar pa leži na meni in zdaj tudi na tebi, hočemo Njegovo ljubezen, tako, kot smo jo našli v temelju naših src postaviti tudi navzven, da bo bližnji, kot tudi vsak sočlovek lahko doživel moč in srečno sigurnost Njegove ljubezni, kot je Gospod nam podaril milost, da nas je osrečil s Svojo ljubeznijo!
48 Zdaj smo mi nosilci Njegove velike misli ljubezni. Bolj, kot se bomo trudili živeti čisto v Njegovem duhu, več bomo izbrisali krivde tistih, ki so bili povod za Njegov prihod! Ko boš gledal človeštvo, ki tiči globoko v grehu kot zapeljano, kot žrtve duha laži, potem bo sočutje in veliko usmiljenje napolnilo tudi tvoje bitje, in zavedati se moraš, kako velika sreča te je doletela! Zato naj bo v bodočnosti tvoje oko usmerjeno na Tistega, ki te osrečuje in te je dvignil iz globine k Sebi, vendar tudi na tiste, ki še živijo v globini in Boga ne poznajo. Vse nadaljnje delaj potem iz tistega duha, kateremu si dolžan večno zahvalo!
49 Tako se jaz držim tega in dnevno doživljam potrdilo, da je Gospod in Mojster izpolnjenje vseh želja! Večja, kot je naloga, večja je uporabna moč, in toliko bolj žubori izvir Njegove moči! Tako sem jaz doživel Mojstra! Tako doživljam to dnevno v sebi! Zato moj Ursus, samo v tem edinem čudovitem Zveličarju in Mojstru ljubezni zaživi in si postavi to eno nalogo, da bi tisoči Zveličarja, Gospoda in Mojstra tako doživeli skozi tebe in tudi želeli hoditi po poti Njegove ljubezni in resnice!«
50 Ursus ves ganjen zgrabi Lazarjevo roko in reče: »Brat, zahvaljujem se ti za tvojo ljubezen, ki mi je prav sedaj prinesla veliko doživetje! Jaz sem smel v svoji notranjosti gledati, kako nek velik narod, enak Izraelskemu narodu nekoč z vnemo pleše okrog zlatega teleta. V svoji razburjenosti sem hotel to malikovalsko podobo zdrobiti. Tu pa se moje oko obrne na hrib Golgato. Njegov glas pa mi zadoni čisto tiho: »Vas zapeljane hočem odrešiti, zato sem žrtvoval največje in se pridružil k najnizkotnejšim, da bi vas dvignil in nosil z orlovsko močjo do najvišje višine. Toda vaša ljubezen do materialnosti vas dela slepe in vam ustvarja nebesa samo za to minljivost! Kljub temu Moja ljubezen ne bo mirovala, dokler se vaš duh ne bo hotel razvezati in vso nizkotnost v vas, kot žrtvovano zahvalo nositi v najvišje višine.«
51 Ko sem tako prisluškoval tem besedam, vidim, kako sijoče postave hitijo v ljudske

množice in s svojimi desnicami potegnejo čez obraz nekaterih ljudi, ti potem zapustijo veliko množico in gredo stran, kajti posvetno zganjanje jim ni bilo nič več všeč. Tako sem odhitel k njim in pokažem z dvignjeno roko proti Golgati! Tedaj zakličejo: »Nobene mrtve podobe več! Mi hrepenimo po živem, po nečim kar nas bo naredilo žive!«
52 Postal sem žalosten, kajti občutil sem svojo revščino, samo Golgota je bila moja posest. Tu pa hiti sijoča postava proti meni, potegne tudi čez moj obraz in v meni in okrog mene postane svetlo! Zdaj vidim koliko svetlobnih isker šviga iz Golgote skozi vesoljne prostore, in kdor je bil zadet od iskre, hiti na Golgoto. Tako je ostalo le malo ljudi pri zlatem teletu, na Golgoti pa stojijo proseči z glavo ob glavi in čakajo. Tedaj sem lahko spregovoril, in počutil sem se bogat, kajti življenje nad življenjem me je ugrabilo, in slišal sem se govoriti: »Poslušajte vsi, kaj vam oznanja življenje! Življenje nastaja, kjer se znajde srce ob srcu, in iz ljubezni ne more mirovati in počivati dokler ne bo najden in odrešen poslednji mož!«
53 Tu pa se tudi Hemetrij razveseli in reče: »Kako dobro si gledal svoj nastop in hotenje. Napolnjuje me z velikim veseljem, da si to moč iz duha "Golgote" sprejel.«
54 »Nisem vzel.« odvrne Ursus. »Temveč ta moč je bila tu, kot je tu toplota, če me zadene sončni žarek.«
55 »Dopustita zdaj, da gremo k počitku,« prosi Lazar, "da bo v tišini našega notranjega sveta dozorela misel za delo! Njegov klic: "Lazar! pridi ven!" še vedno zveni in pomeni: vse staro prečrtati in v novem duhovnem vstajenju biti pripravljen! Potem bomo kot valolomci sredi butanja valov vsega zmotnega in hudobnega početja zablodelih! Dan za dnem stopajo svete naloge proti nam in vedno se bo našla dobra rešitev, če ne bomo odklonili carino od pravega duha!«

5. Kdo in kaj je Jezus

1 Tako je med živahnim delom minil petek, ko so se že vsi pripravljali na Sabat in praznovanje Binkoštov. (op. Binkošti - 50. dan po veliki noči. Posebno prijateljsko praznovanje kot zahvala za blagoslovljeno žetev. (2. Mojz. 23, pogl. 16. vrsta.)
2 Tistih pet tujcev se je priključilo Demetriju in Ursusu in so ostali celi dan na plantažah, in tukaj so doživeli, kako je duh prijateljstva in predanosti gonilna moč, za Lazarja, da lahko toliko ustvari!
3 Tako vpraša eden od tujcev Demetrija: »Kako lahko Lazar vse to tako obdrži? Saj je na stotine ljudi in mnoge živali, ki hočejo biti vsi zvesto preskrbljeni, poleg tega ta radodarnost in velikodušna gostoljubnost! To je tako, kot bi doživljali tukaj čudež!«
4 »Tako tudi je,« odgovori Demetrij. »To, kar se drugače smatra za nemogoče, najde

tukaj izpolnitev, kajti čudoviti blagoslov leži na vsem Lazarjevem delu. Razen tega pa sem zvedel, da ta ljubezen in gostoljubnost izvirata že od Lazarjevega očeta in je zaradi tega Gospodu in Mojstru bilo tukaj tako posebno všeč. V tej pristni prisrčnosti, v tej svobodni in veseli sferi je vsako srce vlečeno navzgor, in večne misli bogatijo zopet to lastno notranje življenje.«
5 »O, kakšne svete božje pojme si tukaj prilastimo,« odvrne vprašani, »toda glavne stvari še ne vemo: kdo in kaj je pravzaprav Jezus? Res smo že nekaj zvedeli od Njegovih učencev o Njem, toda naše hrepenenje po njem s tem ni bilo izpolnjeno. Njega ni več! Sovražniki Njegovega nauka ljubezni so ga odstranili. Templerji ne poznajo nič dobrega na Tem Zveličarju, katerega ves narod hoče priznati, kot njim obljubljenega Mesija!«
6 Tu zdaj odgovori Ursus, kot gnan od notranjega duha: »Moji ljubi prijatelji in zdaj tudi bratje, na to vaše vprašanje in vaše hrepenenje po Njem, bi vam pravi odgovor lahko dal samo Jezus sam! Vsaka stvar potrebuje svoj čas za zorenje, tako tudi tu pri vas. Jaz sam sem naredil tukaj čudovite skušnje. Bolj kot iščem in bolj zahtevajoče se nad Njim razjedam, toliko bolj me preganja hrepenenje po Jezusovi osebnosti, domišljajoč si, da, če bi prišel z Njim skupaj, bi bilo vse vroče hrepenenje popolnoma izpolnjeno, tudi jaz sem stal pred dejstvom: On je mrtev! Kaj mi lahko mrtvec še pomeni? Dokler ni sam prišel k meni in mi pustil gledati v Njegovo lastno notranjost in mi razodel:\
7 »Vse to, kar Jaz nosim v sebi, živi tudi v tebi! Obudi to z ljubeznijo do Boga in do tvojega bližnjega, potem boš nosil Moje življenje v sebi in Moj duh ti bo vse razodel!«
8 »Slično so doživeli tudi drugi bratje. Tudi vam bo ta pot do Njega pokazana v vašem lastnem srcu, in odgovor na tvoje vprašanje: Kdo in kaj je Jezus? ti bo potem dal tvoj lastni jaz. Tako vam lahko v tolažbo povem: Jezus je za vsakega tisto - kar iz Njega naredi! Kajti nekomu je On človek, drugemu Zveličar. Zame je On edini Gospod, večni Bog, ki mi je pustil spoznati moje najgloblje bistvo in življenje! Zdaj smem jaz iz svoje lastne ljubezni do Njega, Njegovo življenje in Njegovega duha izročati (oznanjati) drugim. Poteg mojega srca, služiti Njemu, je zame, kot milostni pritok Njegove obilice življenja, ker v služenju leži največje spremstvo. Tako sem prišel do odgovora: Meni je Jezus vsa moja vsebina življenja!«
9 Gregor, eden od tujcev, ki je do sedaj vedno molčal, reče zdaj Ursusu: »Ti mladi prijatelj, v mojem srcu že živi neko veselje, ki me dela skoraj nemega! Tvoja vnema, odkritosrčnost v tvojem bistvu (bitju), da želiš postati enak Tistemu, katerega mi tako goreče iščemo, me je naredilo za tvojega prijatelja. Veliko smo že slišali o nasledovanju Jezusa govoriti in pridigati, toda življenje tistih, ki tukaj v Betaniji hočejo

Njegovo ljubezen uresničiti pa je zame nekaj čisto novega. Zato vstaja v meni vprašanje: Delujejo Jezusovi učenci in vsi Njegovi prijatelji tako, ker je to izrecna želja vašega Zveličarja Jezusa, ali je to prepuščeno čisto vaši prosti volji, kako vi v tem duhu vsem drugim hočete služiti?«
10 »Rad,« reče Ursus, »bom poskušal odgovoriti na tvoje vprašanje. Glej, to je silna razlika v tem služenju na velikem delu Njegovega odrešenja za človeštvo! Tu, kjer se človek pripravi, da bo vstopil v službo velikemu Mojstru življenja bo zelo malo takšnih, ki bodo globoki pomen Njegovega zveličavnega nauka že dojeli! Mi še vedno živimo pod vplivom preteklih časov, ko nam Mojstrova ljubezen hoče zgraditi pot, to zemljo spremeniti v nebesa. Seveda lahko Njegova smrt marsikaterega privržence pripelje v zmoto, toda On sam v vsej Svoji čudovitosti je, kot zmagovalec nad vso smrtjo stopil med Svoje človeške brate in nas je vse zopet naredil srečne in vesele! Zdaj pa se je Gospod vrnil nazaj v Svoj večni prasvet, ker je po Njegovih lastnih zaključkih Svoje poslanstvo, kot "Človeški-Sin" popolnoma izpolnil. Človeštvu je bilo razodeto: Bog je postal človek, da bi razrešil (izpolnil) Svojo obljubo in zgradil novo pot do božjega bistva za vse, ki so omreženi v zunanjem svetu.
11 Toda človek tako zlahka zopet pozabi veliki (visoki) cilj njegovega življenja, ker mu gre samo za uspeh njegovih lastnih načrtov! Glej, zato bo sedaj marsikdo veroval: Če se bo ta zveličarjeva ljubezen uresničila na tej zemlji, se lahko tudi moji lstni načrti z njimi uresničijo. Zopet drugi se bodo držali Njegovih besed in obljub in v tem iskali izpolnitev njihovih želja. Neki drugi del bo ta Njegov veliki in silni nauk spoznal, vendar bo hotel v Njegovem imenu samo govoriti (pridigati).
12 Tako dobro in hvale vredno tudi je vse to, pa ostaja globoko Božje hrepenenje vendar neizpolnjeno. Kajti človek še vedno ni dovolj zrel, da bi spoznal, da obstajata v resnici dva načina služenja Bogu. Vsi zgoraj omenjeni hočejo služiti iz resnice za absolutno resnico Boga. Bog pa hoče biti ljubljen! In da bi izpolnili to veliko hrepenenje Boga, ni potrebno, da si velik, bogat ali učenjak, temveč postati buden in tih in poln ponižnosti proti božji volji, da to dremajoče življenje v nas ne bo utesnjeno. Da pa bi lahko služil Njemu v Njegovem svetem namenu ljubezni, se moram pustiti čisto napolniti z Njegovo ljubeznijo, da se pustim od Njegovega duha voditi, usmerjati in poganjati! Živeti iz Njega brez Njegovega duha, Njegovega vpliva je nemogoče! Če pa hoče Njegovo življenje v nas resnično delovati, brat Gregor, Mu ni potrebno, da bi nas silil in bi mi morali najprej premisliti v tej prosti božji ljubezni, da ne bo mogla vstati nobena senca ali pomislek! Jezusovo življenje je in ostane naš vzor, toda duh, katerega je Jezus oživel, je ta poganjajoča sila, za vedno nova stvarjenja in obdržanja. Nič ne bo moglo nasprotovati tej sili in temu življenju kolikor koli bo

poskušano, ker je On kot Gospod in Stvarnik nebes in vseh zemelj ta sila (moč) in to življenje vendar On Sam! Premisli pa, da je v tem Njegovem duhu najčistejša ljubezen združena z najvišjo modrostjo in so zato naša dejanja iz tega duha lahko samo najčistejša in polna ljubezni!
13 O tem povedati še več besed ne morem, ker bi drugače to življenje iz najsvobodnejšega duha stisnil!«
14 Gregor se zahvali Ursusu in še reče: »Zdiš se mi, kot odposlanec |vzhajajočega sonca in moje slutnje stojijo že skoraj pred uresničenjem! Bog pa mora imeti svoj modri vzrok, da Svoje najgloblje skrivnosti razodene samo nekaterim dušam. Ko bi že tudi jaz bil tako blizu cilja, oh kako bi se veselil!«
15 »To boš lahko v kratkem dosegel,« mu odvrne Demetrij, »kajti, kjer zahteva po Njem priganja srce, pride kmalu izpolnjenje! Zato naj vsakdo skrbi, da bo vse kar živi v njegovem srcu preoblikovano v duhu ljubezni za novo stvarstvo!
16 Tam prihaja Lazar - on nas išče!«
17 Bilo je tako, Lazar je pohitel, da je prišel k svojim gostom, in je veselo zaklical: »Vse je narejeno! Zdaj lahko praznujemo zahvalo žetve! Pšenica je spravljena v skednjih in to je bilo mogoče samo s pomočjo tvojih ljudi, ljubi Demetrij, ki so bili neutrudljivo delavni, zdaj pa bo par dni mir za vse. Pustite, da se vrnemo domov, kajti potrebne so še priprave za praznik.«
18 Na poti proti hiši se Gregor še enkrat z ganjenimi besedami zahvali Lazarju. »Nikoli v svojem življenji nebi mogel verjeti, da se kljub velikimi nasprotji v svetu lahko oblikuje takšno življenje polno harmonije in nadaljuje, toda ta dejstva tukaj in vesela vljudnost vseh, nam dokazujejo kakšen dober duh vlada tukaj. Če nebi imel sam velikega posestva, bi najraje ostal tukaj in postal eden od vaših.«
19 »To lahko vendar storiš brez, da bi ostal tukaj v Betaniji! Ti sprejmeš tega dobrega duha ki si ga osvojiš, kot svojo lastnino in ga vzameš s seboj v tvojo domovino in ustvariš drugo Betanijo, potem boš tudi ti doživel milost in blagoslov, ki izhaja iz takšnih dejanj!« -odgovori Lazar. »Kar človek doživi, je posevek in žetev obenem. Kar pa leži med posevkom in žetvijo, je milost nad milostjo! Zato izkažimo Bogu čast, ker nas je naredil zrele za Njegovo milost!«
20 »Vsaka beseda je tako življenjsko resnična,« odgovori zdaj zopet Gregor, »tako preprosto in vendar tako veliko! Kako dobro vam je moralo biti, ko je Zveličar Jezus bival med vami!«
21 »Nič bolje, kot danes,« reče Lazar, »ker mi vemo: On je vse dni pri nas s Svojo ljubeznijo, Svojo močjo in Svojim blagoslovom, in ta zavest nas dela za močne ljudi.«
22 Neki delavec jim prihiti naproti in prosi Lazarja da bi prišel domov, ker je tempelj

poslal nekega sla, da bi govoril z njim. Toda Lazar reče mirno: »Zaradi tega ne bomo šli nič hitreje, zato bomo prišli še vedno dovolj zgodaj !« In bilo je tako. Sicer so se templarji razburjali, ker so morali tako dolgo čakati, toda Lazar reče prijazno: »Potem bi se pa morali najaviti! Mi smo morali zganiti vse roke, da smo spravili pšenico, toda vi pa želite takoj žeti, tudi tam, kjer niste sejali. Če ste prišli po vaš delež, on leži pripravljen za vas! Jaz pa zrnja ne bom več pošiljal v Jeruzalem, temveč morate priti sami ponj. Vedno me gledate kot zavrženca, kot nekega sina noči toda dobrine, ki jih dobivate od Betanije, pa radi sprejmete. Vendar morate zdaj priti sami ponje, noben hlapec in nobena dekla vam ne sme pri tem pomagati! To je moja volja. Če vam to ni všeč, pustite zrnje pri nas za uboge, ti bodo še preradi v Betanijo.«
22 Teplerji hočejo na vsak način Lazarja pregovoriti, toda Lazar ostane trden! In tako ogorčeni odidejo, nov poraz ki ga z zagrizeno jezo vknjižijo na konto Nazarenca in s tem dokažejo: Jezus je to, kar ljubezen ljudi naredi iz Njega! (op. in kaj je On meni ?" - se vpraša vsak bralec!)

6. Praznik žetve v Betaniji

1 Ko je bila nato večerja pri kraju, povabi Lazar vse svoje ljudi in goste na grič, da bi tam izvršili zahvalo v posvetitev praznovanja žetve. Prižgane so bile bakle (plamenice), da bi razsvetlile prihajajočo noč in nosilci bakel so oblikovali širok krog okrog vseh zbranih. Množica je zapela vesel zahvalni psalm, nato vse utihne in Lazar prične glasno moliti: »Veliki in dobrotljivi Bog! Ti ljubezen vse ljubezni! Ti življenje vsega življenja! Tukaj smo se zbrali, da bi se Ti v prisrčnem veselju zahvalili. Kakor daleč gleda naše oko vidimo dokaze Tvoje moči in krasote, vidimo, kako je Tvoja dobrota vse tako ljubko in čudovito uredila. Ti Sam si v Svoji ljubezni do nas ljudi pustil zgovorno izkazati Tvoje nad vse polno srce, tako, da mi vemo: Ti si v duhu in resnici med nami! Milosti polno življenje leži za nami, vendar je pred nami zdaj naloga Tvoje milostno življenje na drugih uresničiti! Tako ostani pri nas in pusti, da bomo vedno mislili na to, da brez Tebe in Tvojega blagoslova ne zmoremo ničesar! Daj nam moč, da bomo vso noč v nas premagali in doživeli prihajajoči dan, ki prinaša samo luč in življenje. Blagoslovi nas! - mi smo Tvoji! In hočemo to tudi ostati po tvojem svetem duhu ! Amen.« - »Amen!« - odgovorijo vsi.
2 Lazar pa govori dalje: »Bratje in sestre! Tam, kjer Gospod postavi hišo, je vse srečno in zadovoljno! Tudi mi smemo biti. Zato se zahvalimo v tej uri Bogu vse ljubezni in Očetu vseh otrok za milost, da smemo biti izvrševalci Njegove volje, biti nosilci volje pa pomeni tudi: vse milosti polno življenje poskušati pomnožiti, da bo to zveličanje, ki je nastalo skozi Jezusa, Vstalega, nam postalo splošno premoženje

vseh. Naš čudoviti Mojster se je vrnil nazaj v svojo domovino, da bi nas od tam podpiral v takšni volji. Tako ostaja On v stalni povezavi z nami, ki ga tako iskreno ljubimo. Ljubiti Njega pa se pravi tudi Njegovo v našo notranjost položeno življenje podpirati in delovati vedno v duhu Njegove usmiljene ljubezni!
3 Danes na predvečer zahvalnega dne žetve nam prihaja šele v zavest, kako je vendar človek odvisen od pritokov, ki pospešujejo ali ovirajo vso rast in kako naj bi vendar bil človek zaradi njegove visoke naložbe v stanju vse, kar je škodljivega držati daleč stran, vendar vse dobro mnogo bolj podpirati. Ljudem se je izgubila ta čudovita posest, namesto nje pa so nastale samo želje in hrepenenja v njem. Zdaj pa nam je Mojster pokazal vse resnično življenje, kako lahko človek zopet pride v posest teh izgubljenih moči in skozi povezanost z Gospodom in večnim Bogom sme pričevati.
4 Žetev je vedno pridelek posevkov in povezanost z Bogom posledica naše žive vere v Njegovo ljubezen in naša ponižna predaja v Njegovo voljo! Tako pustite naše življenje, da postane vesela zahvala, ker se nam tudi Bog hoče zahvaliti za delo, ki ga mi opravljamo za naše brate! In, kot je naše srce napolnjeno z veseljem in hvaležnostjo, tako, da nas nebi nikoli več vznemirila žalost in skrbi, tako naj bi bili vsi ljudje deležni našega veselja, kajti šele v pravem veselju smo sposobni resnične zahvale. Hvaležni otroci na vse načine slavijo njihovega Očeta za čudovite dobrine! Zato pustite, da bomo pravi otroci in postali še več, zavoljo Njegove svete ljubezni!«
5 Zdaj Lazar utihne. Zunanja tema jim ni prišla v zavest, ker so goreče bakle v rokah stoječih mož oblikovale velik krog luči okrog in okrog in te iz srca prihajajoče besede so vse pripravile k veseli zahvali.
6 Enos vprašujoče gleda v Lazarja - in on mu prikima. Tako stopi Enos na Lazarjevo stran in$_f$ kot duhovnik blagoslovi vse zbrane in nato nadaljuje: »Moji bratje - in tudi ve sestre! Velikemu in svetemu Bogu je bilo všeč, da je svoje darove izlil v bogati obilici v naročje naše zemlje. Po Njegovi milosti nas je On naredil za zagovornike teh Njegovih dobrin, toda zaradi Njegove očetovske ljubezni - do otrok! Tako nam je odvzel vse skrbi, da se Mu lahko s pravim veseljem zahvalimo! Toda moji Bratje, nobene sreče ni, ki bi bila resnično brez žalosti. V vsem našem veselju in zavetju (varnosti) zalezuje vendar bolečina naše srce, ker je ljubezen vse ljubezni gledana tako postrani in je pohlep po vladanju mnoga srca okamenil. Jaz priznavam: Postal sem star in siv, vendar Jezusov nauk in Njegova ljubezen do vseh ljudi mi ni bila všeč. Skozi gospodovalnost in sovraštvo pa sem sam zabredel v žalost in stisko, dokler mi dobro srce zveličarjevega nauka ni pomagalo in me vodilo v čisto drugačen svet, ki pozna samo mir in sončni sij! Duhovnik - je sejalec! Tako mi govori moje srce: samo v tem novem bivanju in življenju sem lahko sejalec in lahko v nenehni

dejavnosti odnašam krivdo, ki jo je zveličar Jezus tudi zame plačal s Svojo krvjo.
7 Prišli bodo časi, ko se bo Njegova beseda pridigala v vseh deželah, prišel bo tudi čas, ko bodo stiske in žalost pustile ljudi skoraj obupati! Toda nad vsemi časi bo stal križ in bo opominjajoč spominjal in vabil naj iščejo mir in zadovoljstvo pri Tistem, ki je še na križu dokazal vsem ljudem Svojo usmiljeno ljubezen in je raje umrl za odrešitev Svojih otrok iz materije, kot bival v večnosti brez otrok! Zato priznavam tukaj: Ti moj Jezus, Ti si mi podaril novo življenje, ki pritiska k dejavnosti in tako naj se zgodi vsak čas samo tvoja sveta volja! - Amen.«
8 Čisto presunjena šepeta množica - in neka tišina nastopi, ki vsakogar vabi, da zavije v notranjost. Po kratkem času povabi Lazar svojega starejšega delavca Tobiasa k sebi in ga prosi, da tudi spregovori nekaj besed - in to se zgodi. Tobijas, star in spoštovanje vzbujajoče postave z belimi dolgimi lasmi in brado, prične: »Rad izpolnim željo našega hišnega gospodarja in želim to blaženo in razveseljujoče življenje izpričati iz pravega duha zadovoljstva. To ni samo to mirno življenje tukaj, tudi ne samo zavest: mi smo preskrbljeni, temveč je to tisti duh, ki nas tako oživlja in napolnjuje. Kako blizu so nam vendar nebesa in kako tuja nam je postala zemlja! Zakaj? - Ker je božja ljubezen z usmiljenjem na široko odprla vrata do najsvetejšega in najglobljega božjega življenja.
9 Kje je kdo, ki lahko reče: »Meni je bila milost odvzeta!« Le kje je kdo, ki bi iščoč in proseč pri resničnem Zveličarju odšel mimo in kje bi se še našel kdo, ki bi lahko rekel meni ta ljubezen in milost ni bila dana? Nikogar ne bo, kvečjemu tisti, ki so še od napačnega (krivega) duha pijani. Za tiste se pritožujem z mojim Zveličarjem, ki s hrepenenja polnim srcem hoče vendar vsem prinesti srečo in odrešenje. Samo pičla je bila žetev vsega Njegovega služenja ljubezni, služenja, ki je vse ljudi naredilo za večne dolžnike! Kakšna pa bo žetev, ko se bodo izpolnile vse obljube? Kadar bo moral zaradi stiske in žalosti in čudovitega vodenja vsak človeški otrok priznati: Vse je tako minljivo in brez vrednosti brez ljubečega Boga, Očeta vseh otrok. Zato vam kličem: res mnogi žalujejo za njihovim dobrotnikom, ki v popolni ljubezni skrbi in je zaskrbljen za dobro nas vseh. On je izginil pred našimi očmi, toda hoče biti toliko bliže našim srcem! Njegova nam govorjena beseda bo od ure do ure bolj živa in Njegova vseobsegajoča milost nas spreminja v žerjavico, ki hoče darovati vedno več luči in toplote. Kot mogočen tok se bo Njegova resnica izlila v srca Njegovih zvestih in bo porušila najtrdnejši nasip voditeljem teme. Res smo vzeli slovo od našega Zveličarja, ki nam je v našem življenju tako veliko pomenil. Toda zdaj zakličimo vsi: Dobrodošel Ti ljubi, Ti dobri! Svet je premajhen in nas ne more več ločiti od Tvojega življenja. Zdaj je izpolnjeno Tvoje hrepenenje! Tvoj duh je zdaj prispel do predora! Tvoji

poslanci čakajo na Tvoj klic in so pripravljeni iz Tvojega duha položiti novo seme v naročje in materinska tla Tvojih človeških otrok. Jaz vidim v duhu, kako luč za lučjo, kako življenje za življenjem odriva temo in vse mrtvo. Kako sporočila večnega Boga in srčni mir to zemljo spreminja za izhodišče tvoje čudovite ljubezni!
10 Tako pridite vi nosilci bakel! Združite se zdaj v en edini plamen in dajte danes na pred večer dokončanja Njegovega čudovitega božjega dela, zemlji in njenim človeškim in duhovnim prebivalcem dokaz: Jezus je naša luč in naše življenje! Kar je bilo že pred neskončno dolgimi časi prikrito, nam je danes razodeto: Večna ljubezen velikega Boga hoče, združena s svojimi otroki, zemlji in vsem svetovom zapustiti njenega svetega duha, da bo prenehalo vse sovraštvo!
11 Kakšna milost je, biti spoznani za vredne, graditi skupno z njegovim duhom na velikem svetem odrešenjskem delu! Tako svetite vi plameni, kot pričevanje za Tistega, ki je s plamenečim srcem in svetim ognjem 1jubezni dopustil doživeti današnji dan, ko smemo z veselimi srci oznaniti: luč sveti v temo in ne bo nikoli več prenehala svetiti, dokler ne bo vsa tema morala priznati luč! Zato se zahvalite zdaj v vaših srcih in z vašimi dejanji, kajti svet je lačen vaše hvaležnosti je lačen dokazov takšne luči, ki se naj skozi vas razodene kot življenjska moč in sveta dobrina življenja! Daj nam, o Gospod in Mojster Jezus Kristus Tvoj blagoslov! On je premoženje tvoje ljubezni, da bomo tudi mi postali prežeti enako Tebi za blagoslavljanje in služenje. Dopusti, da postane Tvoja volja naše hotenje! Amen.«
12 Ponovno vse utihne - dokler ne reče Lazar: »Dopustite, da gremo zdaj k počitku, da od tega čudovitega duha ne bo postalo nič površinskega. Kar nam je večna ljubezen namenila, smo v bogati meri sprejeli. Jutri za Sabat pa naj bo vsem zapovedan resnični počitek! Naj vsakdo dela po čemer ga vleče njegovo srce in Bog bo z nami! Amen.«
13 Tudi Lazar je bil notranje močno ganjen in reče na koncu še svojim gostom :«Jutri je Sabat, toda naslednji dan so Binkošti, tedaj pa se hočemo združiti z brati v Jeruzalemu

7. Kdo je Sveti Duh

1 V teh dneh so ostajali učenci v Marijini hiši zbrani tesno skupaj in v složni skupnosti in najgloblji tišini in pričakovanju je njihova notranjost postala prosta vseh pomislekov. Mogočno je deloval božji duh na njihova bitja, dokler ni bila odstranjena tudi zadnja ovira, ki bi lahko razum in samoljubje postavila. Na sabatni večer (devet dni po vnebohodu) so sedeli učenci na hišnem balkonu (pomolu) in bili vsi polni vedno večjega hrepenenja glede Jezusove obljube!

2 Ta tiha noč je naredila njihova srca še posebno tiha in sprejemljiva, in v Petru se je počasi razvijala jasnost in zavest o tem, kar je bilo pred tem samo upanje, da je nenadoma vzkliknil: »Jaz doživljam nekaj velikega in čudovitega! Tako mi je, kot bi vstopal v Gospoda, kot bi bil jaz bitje brez mesa in krvi in lahko v Jezusovi postavi in osebi jaz v Njegovi človeški lupini dobim stanovanje!«
3 Nekaj časa molči - nato pa tiho nadaljuje: »V resnici pa je le drugače. Okrog sebe čutim sveto sapico in zdaj vidim Mojstra v sebi. On postaja vedno večji, mene ni več! Da, jaz vidim samo še Mojstra v moji obliki, v moji lupini! On je kot iz prozornega zlata, v Njegovem srcu pa sveti plamenček, ki razvija obarvano luč, ki osvetljuje najgloblja srčna gibanja. Sedaj se sveti že celo srce in žari, kot neko sonce, ki pa ne oslepljuje. Ti žarki prodirajo ven iz mene in o čudež, jaz lahko v tej luči pregledam vse stvarstvo! Vedno svetlejši postaja ta sij in postaja vroča žerjavica v meni. Zdaj izginja moja oblika (postava) in jaz vidim samo še Mojstra v Njegovi največji gloriji.«
4 Peter zopet utihne, kot v zbranem pobožnem gledanju, nato pa zakliče v plamenečem spoznanju: »Gospod! - Ti nisi samo Sin, Ti si Stvarnik Sam! Ti si Bog! - večni - Sveti - in naš Rešitelj!«
5 Peter globoko vzdihne, zdaj sluti, kaj nam hoče pomeniti ime "Bog"! Vedno bolj sijoče postaja njegovo obličje in tudi iz njegovih rok izhajajo nežni žarki luči. Janez zgrabi Petrovo desnico in ponudi levico Jakobu, on pa ponudi roko drugemu, da je bila oblikovana veriga. Sveti tok luči napolni zdaj vse in s prosečimi srci: »Preplameni tudi mene!« zagledajo prav tako v sebi to luč in doživijo v sebi božanstvo, kot živo ognjeno moč, kot obujevalko vsega življenja!
6 Janez spregovori presunjen: »Bratje Zdaj je Gospod izpolnil Svojo obljubo. (Njegov lastni Sveti Duh nas Je preplavil! TA SVETI DUH, kot LUČ iz NJEGOVE PRALUČI, kot MOČ iz NJEGOVE PRA - OGNJENE MOČI, kot JASNOST iz NJEGOVE MODROSTI, hoče prebivati v nas in v vseh ljudeh!
7 Kako jasno mi je zdaj, da moramo najprej sami postati živi, da lahko to novo življenje obudimo v drugih! (Op. toda kako težko se ljudje osvobodijo te duhovne lenobe.) Zdaj se zavedam: Vse kar nam Jezus, kot naš Mojster ni smel povedati, bomo našli sedaj, kot živo resničnost v nas samih. On je naš Bog! Jezus, kot človek je dal s prostovoljnim žrtvovanjem tej večni božji iskri prostor v svojih prsih! Nam, njegovim pričam, pa je podaril to njegovo doseženo božjo moč in nas s tem naredil za nosilce njegovega Svetega Duha, da bi skozi to moč luči, kar nas še hoče ločevati med Bogom in nastajajočimi otroki bilo premagano.«
8 Peter se dvigne in polne gotovosti so bile njegove besede, ko je spregovoril: »Še nikoli nisem te svete božje iskre doživel in občutil v sebi, kot moč in luč! Jaz vidim:

Bog, večni, bo za nas viden vsepovsod, kajti On je v nas in obuja naše življensko zrno! S tem bo vsaka Mojstrova beseda, kot od znotraj navzven v njegovem večnem pomenu presvetljena! Pred nami leži zdaj velika naloga: Njegovo sveto besedo v tej luči oznaniti vsem! Vendar v tej luči nam bo ta naloga postala potreba!«
9 Razmišljajoč Peter nadaljuje: »Zdaj, ko je ta silna luč v meni zbledela, ostaja vendar v meni vroč pritisk, ki prinaša vedno globlja spoznanja o Jezusu, Gospodu! On je resnično Bog - od večnosti do večnosti! Njegova velika ljubezen do človeštva nas je naredila za njegove učence in priče. Gnani od tega novega, nam darovanega Svetega Duha z veseljem govorimo in pričamo o Njegovi ljubezni vsem od Njega ustvarjenim, in smemo s tem delovati na Njegovem svetem odrešenjskem delu!«
10 Vse zadržanje je bilo nenadoma premagano, kajti to novo doživetje vidi pred seboj določeni cilj: uresničevanje teh silnih nalog, katere Jezus, kot Božji - in človeški Sin hoče uresničiti. Tako je postal ta Sveti Duh v njih, gonilni, toda tudi osrečujoči, in ustvarjal žareči venec okrog učencev, ki se je kot odsev prenesel tudi na druge. Od zdaj naprej so postali dajalci! Izvir njihove moči je postal Kristus, ki je živel in deloval v njihovih prsih.

8. Binkošti

1 Na tem posebnem praznovanju veselja je odšlo veliko naroda proti templju, kjer pa so se že v preddverju oblikovale dve skupine, eni so bili nezadovoljni z ukrepanjem templja, drugi pa so držali s templjem in tako je grozil prepir, ko je boljši del usmeril pozornost na prihajajoče učence in zaklical: »Tam prihajajo tisti, ki jih hočemo poslušati!«
2 Nastalo je premikanje in zgrajena je bila pot, templarji so se potegnili nazaj v tempelj. Vsi gledajo v učence, ki v nadzemskem veselju blagoslavljajoč razširjajo svoje roke. Ko isti prestopijo stopnice, ki vodijo v preddverje, se Peter obrne in še enkrat blagoslovi ves narod.
3 V tem blagoslovu vzplameni zopet iskra njegovega božjega življenja visoko in oživi tudi druge brate. Brez glasu posluša zdaj množica njegove od duha in resnice s prepričanjem govorjene besede, ki ustvarjajo razumevanje za to novo življenje in moč, ki jih sili h govorjenju. Vedno več hoče slišati množica, in tako so tudi drugi učenci gnani, da pričajo odkrito o tej veliki odrešenjski Zveličarjevi ljubezni. Toda nenavadno - vsi so jih popolnoma razumeli, saj so učenci govorili in pričali iz ognja svojih src in ne po svoji volji skozi Jezusa.
4 Niti eden se ni mogel zapreti pred resnico nekaj sprejeti ali najti, kar njegove duše nebi osrečilo! Bolj ko so se učenci pustili voditi od notranjega duha, toliko bolj jasni so

postajali njihovi obrazi. V njihovih srcih je večna ljubezen zanetila sveti ogenj, ki je zdaj plameneč prevzel srce do srca od ljubezni za ljubezen in ta plamen, kot prebujajoč življenje odstranil vse, kar je bilo po meri razuma. Nad njimi je bil lesk, (sij) kot iz sijočih višin in verujejo: da slišijo šumenje in hrumenje, kot odmev iz dvoran templja, kot odmev iz visoke hiše, ki naj bi bila posvečena svetosti božje - besede!
5 Vedno bolj prepričevalno govorijo učenci dokler srca množice niso sama prestopila v svetlo navdušenje. Zdaj so doživeli obljubo! Vse ovire so padle! Ta Sveti Duh je vrata napačnega razumevanja zaprl in odprl druga vrata spoznanja, ki so vodila naravnost do srca in do duše.
6 Vsak sliši govorico svojega srca, sliši kako Bog ljubezni govori njegovi lastni notranjosti! In temu se ni dalo izogniti. Mnogi so postali prepričani, toda še veliko več je postalo lačnih in zahtevajočih po resničnem življenjskem kruhu in tako so postala tudi njihova srca zrela za duha, ki nas tolaži in vodi v vse resnice!
7 V Lazarjevem gostišču je vladalo veliko veselje: Zdaj je Mojster izpolnil Svojo dano besedo! Zdaj je ustvarjena povezava od Njegovih nebes do zemlje, ki je ne more noben sovražnik in noben nasprotnik več razvezati! Kako pogosto je Mojster namignil na to: »Ko Me ne bo več med vami, naj Me nihče ne pogreša!« Da, še več: "«Z Menoj lahko govori - kdor hoče, vseeno ob katerem času ali uri!«
8 Zdaj je bilo izpolnjeno! Pomočnik, Voditelj in Tolažnik iz nebes je postal last zemlje, kajti ognjena moč tega Svetega Duha ni bila samo prikazen rojena iz časovnih okoliščin, temveč je prosto darilo Tistega, ki hoče sprejeti zdaj prostor in stanovanje v srcih, ki so za to sposobna. Tako je Jezus razrešil svojo obljubo in še veliko več, kot je bilo pričakovanega, namreč: Kruh iz Njegovih nebes, luč iz Njegove luči in moč iz Njegovega Pra - duha! -
9 Za Ursusa in Theophila je bilo to doživetje kot lestev do najvišjih božjih pojmov! Kot od zgoraj navzdol ugledajo vsi milostne dogodke v neki veliko bolj čudoviti luči! Zdaj oni doživijo še enkrat v vsej resničnosti: Bog je življenje: In Bog daje vedno novo življenje skozi Svetega Duha, ki je obljubljen vsem po Jezusu Kristusu! Binkoštni duh je obnova za veselje! Binkoštni duh je nadaljevanje in izpolnjenje Njegovega velikega odrešenjskega dela.
10 Gostje ostanejo v Jeruzalemu, nihče ne čuti utrujenosti, za vse je bilo poskrbljeno in brez težav so bile izpolnjene vse zemeljske in duhovne želje.
11 Demetrij potegne Lazarja na stran in reče: »Brat, veliko božjega sem doživel pri vas, toda najsilnejše je bilo danes! Poznejši svet ne bo dojel in razumel tega. Ta moč in ogenj novega življenja v bratih je ustvarilo v nas vseh novo luč! Zahvalim se ti, da si nas še obdržal tukaj, kajti, če bi odšli domov, nebi nikoli mogel doživeti to največje in

najsilnejše! Toda sedaj imam eno prošnjo, ki mi je ne smeš odbiti: Dopusti, da bom jaz poravnal vse današnje stroške, in vsi tujci naj bodo moji gostje. Ti o zahvali nočeš nič vedeti za vse izdatke, ki so vendar vedno zelo pomembni. Zato mi dopusti vsaj danes, da bom enkrat hišni gospodar, meni se zdi tako, kot bi tudi Gospod in Mojster imel veselje nad tem.«
12 Reče Lazar: »Brat ti veš, kako rad jaz vsako željo izpolnim, Tako naj se ti tvoja želja izpolni. Jaz se že ves dan počutim, kot gost na poročni pojedini. To je veselje pred večno blaženostjo, ki nam v naravni obliki pusti slutiti že v zemeljskem življenju, kaj čaka tiste, ki so čisto v Njegovem smislu oskrbniki Njegovih dobrin in nosilci Njegovega duha. Pojdiva zopet k našim gostom, ni potrebno, da kdo ve, kdo je gostitelj, ali ti ali jaz, toda vsak naj občuti: danes uživam vse pri mizi večne ljubezni! Vendar, brat, nekaj še pomisli: niti enega samega templarja danes ne vidiš. Ali ni večna ljubezen poskrbela dalje, kot mi? Marsikomu bi ta ljubezen ne postala čudoviti dar, če bi zagrizeni in ogorčeni duhovniki bili med njimi. Tako pa vidiš samo veselje in hvaležnost. Zato ne dopusti nikoli razbliniti spomina na ta dan, temveč naj ostane v tebi živ in prisoten! Kajti to so Binkošti! - In naj vedno ostanejo Binkošti veselja v nas.«

9. Slovo od Betanije

1 Po tem silnem Binkoštnem doživetju priganja Demetrija za odhod in tako je Lazar planiral še eno poslovilno kosilo v Betaniji, na katero so bili povabljeni učenci ,prijatelji in tujci. Za četrtek je bila vsa hiša praznično okrašena, Gospodova mati pa je prišla že prej k Lazarjevima sestrama, ker se je v Jeruzalemu počutila odvečno.
2 Ursus in Theophil sta bila od vnebohoda naprej neločljiva, in Theophil bi najraje odšel z Rimljanom, toda Ursus je to odklonil. Rekel je: »Brat, ostani tu! Bratje te bodo veliko bolj potrebovali kot jaz. Moje življenje je obdano z nevarnostmi in v puščavi moramo marsikaj pogrešati. Dolžnost je nam Rimljanom vse. In skrb za zaupano na ljudeh in blagu ni majhna. Res imamo čudovito obljubo, da je Gospod vedno z nami in nas podpira po stopnji naše vere in zaupanja, toda jaz nebi imel nobenega miru, če bi se ti zgodila kakšna nesreča. Zato ostani! Gospod ti je določil drugo delovno polje!«
3 Na to Theophil ne more nič odgovoriti, in tudi Demetrij je opozoril Ursusa na dolžnosti.
4 Že proti poldnevu je bila hiša polna gostov in tudi učenci so še pripeljali s seboj prijatelje, v katerih je bila zahteva po resnici nad vse velika. Vmes je bilo postreženo z osvežilnimi pijačami, kajti praznični obed naj bi se pričel šele s sončnim zatonom. Vsak prebivalec Betanije si je štel za dolžnost pokazati vsem obiskovalcem resnično

bistvo ljubezni, ki mora napolniti vsakega od njih. In resnično presenečenje in največje zadovoljstvo je bil odmev za njihovo ljubezen in dejanja. Tudi k Enosu je stopilo veliko poznanih in izrazilo svoje veselje, da je on v Betaniji našel drugo življenje. Toda najbolj so bili obdani učenci, kajti v njihovih srcih živi izžarevajoče veselje in moč zavesti.
5 Neki Grk reče Petru: »Vse mi je tako veliko in silno, če se resnično vživim v življenje vašega Mojstra in zato te vprašam: Je bilo to izlitje duha od Binkošti, kot rojstvo in smrt vašega Mesija predvideno tudi že od pričetka sveta? Mnoga mesta v pismu prerokujejo o Njegovem rojstvu in tudi o Njegovem žrtvovanju, toda, da bodo Njegovi učenci deležni te nadzemske milostti o sprejetju Njegovega duha, mi v vaših svetih spisih ni poznano!«
6 »Ljubi prijatelj in brat v Gospodu«, odgovori Peter, »to tvoje vprašanje je vseskozi pravično. Vse napovedi (obljube) Boga na te v materijo padlo človeštvo se nanašajo na nekdanjega osvoboditelja in rešitelja, ki je zdaj v osebi Jezusa to sveto misijo popolnoma izpolnil! Toda vsaka napoved je obenem tudi razodetje in zapira toliko velikega in duhovnega, da tisti ki išče verujoče bo v njem še marsikaj našel, kar do sedaj še ni bilo izgovorjenega. Toda to je razodeto, da se On, Mojster, po Izaiju imenuje: Večni-Oče in Knez-miru, da bo vse, ki živijo v Njegovem duhu naredil za svoje izvoljene in jim ne bo odtegnil moči Svojega duha. Mi smo bili priče Njegove sile, moči in čudovitosti, vi pa ste priče o tem, kar nam je dal Njegov Duh! Ali potem Njegov Duh v nas lahko želi (hoče) nekaj drugega, kot v Njem?
7 Mojstrovo življenje in smrt je bilo izpolnjenje pisma! S Svojim vnebohodom nam je odvzel vse, kar je še živelo v nas osebnega od Njega! Ti Binkošti pa so bili dan našega krsta z Njegovim ognjem, ko je v duhu ponudil Svoje premoženje vsemu človeštvu. Kajti glej: Kar je Jezus na žrtvovanju Svoje človečnosti doprinesel, je zahteval od Njega zakon! Kar pa mi, kot dediči in kot nosilci Njegovega duha hočemo darovati, je prosta ljubezen iz proste volje! Kar pa se zgodi iz proste ljubezni, pa stoji nad vsemi napovedmi!«
8 Grk se zahvali, v njem so nastopile nove jasnosti, toda splošno znamenje zadoni v stanovanjski hiši. Napočil je čas, da se zberejo v veliki jedilnici in tako se konča vsak pogovor, da se praznovanje nebi zavleklo. Dvorana je bila lepo okrašena. Na vsaki mizi stojijo svečniki pripravljeni za prižgati, in belo oblečeni služabniki hitijo sem in tja. Ko so vsi gostje zasedli prostore, izda Lazar navodilo, da se prinesejo jedi, bilo je dovolj kokošjega mesa, jagnjetine, povrtnine, kruha in okusnih sadežev, drugi služabniki pa so napolnili kozarce s hladnim vinom.
9 Lazar vstane in reče: »Ljubi in dragi gostje! Večna ljubezen nas pozdravlja in

blagoslavlja naš praznik! Tudi moja ljubezen vas želi objeti z močmi, ki prihajajo od Jezusa, da bi vam dokazal kako srečen sem v tem duhu. Bodite z menoj in bomo skupno prosili: "Gospod! Želimo si, da bi skupno s Teboj zaužili obed! Bodi v duhu pri nas in sprejmi za to našo zahvalo, da smemo v Tvojem imenu tudi blagoslavljati! Naj bo blagoslovljena ta ura, ki jo smemo tukaj doživeti iz Tvoje milosti! Bodi pozdravljen ti brat in sestra, ki hočeta biti popolnoma napolnjena z Jezusovim duhom in bodi blagoslovljena jed in pijača, da nas bosta krepili za delovanje naše ljubezni!«
10 Zdaj si vsi vzamejo od najboljših jedi. Kljub mnogim ljudem leži blagoslov nad vsemi in medsebojno govorjenje je potekalo samo potiho. Dan se je nagnil in prižgali so svečnike in pospravili mize. Vsi molčijo, kajti vedo, da pride zdaj ura posvetitve.
11 Lazar spregovori: »Ljubi gostje! Mi občutimo, da so nas pretekli tedni s silnimi preizkušnjami notranje trdno povezali drugega z drugim. Vse naše stiske smo skupno premagali, zato je tudi prav in v redu, da naše veselje skupno uživamo. Tale večer pa je ob enem tudi poslovilno praznovanje, ker bodo mnogi od vas potovali nazaj v svojo domovino. Tudi naš ljubi Demetrij in Ursus nas hočeta zapustiti s celo karavano. Dolžnost kliče vsakogar nazaj na njegov prostor, vendar spomin na ta čudovita doživetja nam bo ostal in bo minljivo vedno znova lahko oživel. Zato prosim vse: odhitite kadarkoli imate za to priložnost, v duhu tu sem v Betanijo, povezujte se z nami, ker zmoremo samo v strmnenju postati eno z Jezusovim duhom!
12 Moji bratje! Pojdite z veselimi srci tudi na vaše nove duhovne dolžnosti, kajti zemlja čaka na tiste, ki bodo zvezane osvobodili in obsojene odrešili, da bodo prenehale vse preizkušnje, ki nas hočejo vleči navzdol, da bodo nastala nova živa upanja, ki nas nosijo navzgor. Upanje nas vseh pa je - Jezus - in vedno znova Jezus! Zato brat Peter, ponudi ti zdaj bratom duhovni kruh, ki ga drži Mojster v tebi pripravljenega za nas vse in ti brat Janez, dodaj k temu tvoj blagoslov!«
13 Tako prične Peter: »Ljubi bratje! Po Jezusovi milosti vam smem govoriti o ljubezni, ki se nam je tako čudovito razodela! V zadnjih dneh smo doživeli, kako se je nebeško nagnilo k zemlji, da bi nas osrečilo in v nas prebudilo zahtevo, ki ne more biti potešena z zemeljskim! Zdaj smemo pričati o tem, kar smo doživeli, kar nam je Mojster dal v Svoji ljubezni, da bi postalo naša lastnina in kot naše lastno zdaj razodenemo drugim! Ne pričakujte v tej uri ničesar, kar bi potešilo vašo radovednost, temveč sprejmite v vaša srca, kar vam bo prihajajoč iz srca, ponujeno, namreč, da je zdaj končno prišla ura za vse, ko naj bi vsakdo vso svojo osebnost postavil na razpolago Gospodu in Mojstru!
14 Sveti trenutek je tu, ko ti, brat ali sestra, lahko postaneta zbiralno središče! Vsaka posamezna napoved na Rešitelja in Odrešenika gre sedaj skozi tebe, in ti človek boš

vezni člen med tostranstvom in onostranstvom, med nebom in zemljo. Njegovo sveto volilo nam je: Njegovo pričeto delo dokončati in nas postavlja pred nove naloge! Prva in največ pa je: Hoteti nič drugega, kot Njegovo voljo vedno bolj jasno spoznavati! Potem lahko tudi računamo na moči, ki bodo rojene v nas in nas naredile za varuhe nosilcem luči in resnice!
15 Kar smo mi doživeli zunanje z Mojstrom o ljubezni, moči in čudovitosti izgine pred tistim, kar nam hoče biti sedaj Mojster, kot ljubeči Oče v naši notranjosti! Kajti Binkošti, kot jih smo doživeli, se ne bodo nikoli več povrnili! To bo živelo samo v spominu! Bili so Gospodovi Binkošti! Zdaj pa naj bi tudi ti, brat, doživel svoje Binkošte, ko boš lahko ti, kot novo stvarstvo v sebi, tega Jezusovega duha kot svojo prosto lastnino ponudil zemlji. Ko boš ti, kot rešitelj mnogim dušam, ki živijo v zmoti lahko pokazal drugo smer in razvoj!
16 Kamor koli se obrnejo vaše oči, vidite boreča se bitja, vzdihajoče kreature. Njihova rešitev se ne more izvršiti po zakonu, temveč samo po njihovi prosti volji! Zato je Jezus, kot Rešitelj ponudil roko vsem, tudi tistim globoko padlim, da bi jih naredil vredne, z njihovo prosto voljo zgrabiti odrešenjsko milost in osrečujočo Zveličarjevo ljubezen. To nam dokazuje - Veliki petek! Vsem nasprotnikom pa razodeva Svojo božansko moč in oblast s Svojim vstajenjem in jim kaže, da je On življenje - in hoče življenje razdedeliti! Njegov sveti mir vsadi On takoj v najnežnejše sadike v srca vseh obupanih. Kot zaskrbljena mati On neguje poklicane in jih stori za izvoljene! Uspeh je najčudovitejše delo Njegove ljubezni: Binkošti!
17 Ti sveti dan! Ti si prinesel večnemu Bogu dokaz da je Njegov duh, ki vlada in obdržuje vse v vseh nebesih zdaj vsadil zemlji v srca vseh tistih ljudi, ki so se priznali kot Njegova lastnina! Od sedaj naprej ne obstaja nobena druga služba božja, kot služba na naših soljudeh v Jezusovem duhu vsega usmiljenja!«
18 Peter utihne! - Njegove plameneče besede so zanetile ogenj v srcih - in prostor je napolnila tišina.
19 Zdaj pa se dvigne Janez, ljubeče pogleda v vse oči, jih blagoslovi in reče: »Bodite blagoslovljeni v Jezusovem duhu! Odprite na široko svoja srca in visoko vrata, da se bo Njegova luč izlila v vas, in bo v vas rojena dza vsa bitja! Zgodilo se je nedojemljivo: Bog - je postal človek! in mi vidimo Njegovo krasoto! Toda On ni prišel, da bi nam pokazal Svoja nebesa in čudovitosti, temveč, da bomo mi priče o Njegovi ljubezni - in resničnosti nauka! Zato mi, Njegove priče ne smemo molčati, kajti mi vemo: Dolga je še pot do popolne enosti z Večnim .
20 S Svojimi duhovnimi očmi doživljam zdaj milost, da gledam sfere blaženih. S kakšnim veseljem in radostjo sprejemajo spoznanje o duhu, ki naj bi zemlji in njenim

prebivalcem prineslo rešitev iz verig in vezi, ki jih drži sovražnik vsega življenja ovite okrog vseh bitji!
21 Zopet smem gledati angele, ki z gorečimi srci do nas ljudi te naše zemlje prihajajo in želijo pomagati, toda oni morajo molčati, ker naj bi bilo zemeljskim ljudem pridržano, da bi človek verige sam razbil in živega duha v svoji notranjosti, ki nosi v sebi sposobnosti: postati eno z Bogom, večnim Očetom, Gospodom neskončnosti! sam razrešil!
22 Vi tega še ne morete dojeti, s kakšnim spoštovanjem stoji neki angel pred obujenim življenjem v prsih božjega otroka! On ve: To novo življenje - je vrnjeni Kristus! In v tem življenju je dana možnost, ustvariti novo nebo in novo zemljo!
23 To čudovito življenje pa nam Kristus Jezus ne more dati, temveč samo notranjo pot do tja živeti pred nami! Toda obujen skozi duha od Binkošti smeš zdaj, ti brat in sestra, dati naprej, kot lastno življenje, kar si po Jezusovi milosti našel v sebi!
24 Kakor Jezus naš Mojster, lahko samo priča o nebesih, ki so bila Njegova lastna, tako naj bi tudi ti zdaj pričal o tem, kar je skozi Jezusa postalo tvoje! Kar pa imenuješ še svoje iz tebe, pripada zemlji in mora miniti! (preiti) Kar pa si skozi Jezusa pridobil, pripada tebi za vse večnosti in stoji na razpolago tvoji prosti ljubezni.
25 Binkošti naj vedno ostanejo! Kajti v tebi želi Zveličar videti Svojo podobo in nosilca Njegovega bitja, da bo Njegov sveti duh izvir vse moči tudi v tebi odprl!
26 Binkošti naj vedno ostanejo, ker nam dajejo gotovost: Jaz sem skozi Njegovo ljubezen in milost postal Njegov resnični otrok in Njegov dedič!
27 In Binkošti naj vedno ostanejo, da se bom smel šteti k izvoljenim, ki v Jezusovem duhu sogradijo na večnem božjem kraljestvu!
28 Do današnjega dne so prihajali vsi blagoslovi od zgoraj, ker Bog večni in usmiljeni, svoje srce ni mogel zakleniti pred prošnjami ljudi. Toda Binkoštni duh prinaša blagoslove od zgoraj in od spodaj, ker je ljubeči in blagoslovljni božji otrok pomiloščen po moči svoje vere in sile svoje ljubezni na tej zemlji trdno držati Tistega, ki je tu Večni Oče, in Knez miru!
29 Tako veliko in tako neverjetno, kot se vam to zdi, pa je vendar pridržano vsem tistim, ki imajo živo vero. Prišli bodo vsemogoči časi in tudi minili, toda ne bo minilo duhovno življenje, katero so prinesle zemlji Binkošti. Tako pričakujemo novo nebo in novo zemljo, v katerih bo Jezus živel kot Oče, kot Kralj in veliki duhovnik. Kot Jezus, rojen iz tebe, o človek, v katerega je Bog zaplodil Svoje življenje v tebe! Spoznajte zdaj svoje naloge! Spoznjate milost in posvečujte vse življenje! Kajti Bog je življenje,in življenje je izpopolnitev! Zato sprejmite blagoslov iz mojega srca! On naj bo vsem vam dokaz: Bog vas ljubi! Božja milost naj oživi vaša srca za živa dela,

Jezusova ljubezen pa naj bo vaša večna sreča (Zveličanje) ! Amen.«
30 »Odidite v miru! V zvestih mislih bomo ostali eno.«
31 Globoka tišina sledi Janezovim besedam - ko pa nato Lazar položi bratom na srce: »Bodite neprisiljeni (neobvezni) in dokažite, da ste resnični bratje!« Nato so ostali še dolgo čez polnoč skupaj. Na učence pa je še padla naloga, da vsem gostom, ki so se poslavljali, podelijo za slovo na pot še pravi blagoslov.
32 Tudi Demetrij se poslovi od vseh prebivalcev, Ursus pa vedno znova ponavlja: »Mi se bomo spet videli! Pred menoj leži to kot spomladansko jutro! To je novo življenje iz Boga, skozi Binkošte - zdaj moje življenje!«
33 Jezus govori: »Prišel sem, da bi prižgal ogenj v vas!« Kaj bi si želel rajši, kot - da bi že gorel!" Vse dvome o Jezusu razreši šele naša ljubezen do Njega! Da, Jezus čaka, dokler se ljubezen človeka ne prebudi in Njega spozna v Njegovem najglobljem Bistvu!
34 Binkošti se bližajo, če mi bolj jasno spoznamo naloge, ki so potrebne za končno odrešenje od vseh zmot sveta v nas in izven nas!
35 Naše Binkošti doživljamo, če Sveti Duh, kot veliki Tolažnik v vseh nadlogah, bo tudi nas vodil v vse resnice! Binkošti bodo po vsem svetu, ko bodo duhovni voditelji predrti (prežeti) od tega oživljajočega duhovnega - ognja in se s tem učili gledati v globine božjih namenov s človeštvom!
36 Vsi narodi čakajo nekaj novega, toda samo Binkoštni Duh lahko kristjanstvu prinese novo življenje in odrešenjsko moč!

Georg Riehle
Prevedla: Sara Pavlič
V Zagorju,11.3.1998.